

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/184/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216208537
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1216208537.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Michaely Krajčovej v spore žalobcu: Bratislavská vodárenská spoločnosť, a. s., so sídlom Prešovská 48, 826 46 Bratislava, IČO: 35 850 370, právne zastúpený: ius aegis s. r. o., so sídlom Nedbalova 12, 811 08 Bratislava, IČO: 36 857 203, proti žalovanému: F. G. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. X/A, XXX XX G., občan SR, právne zastúpený: Advokátska kancelária Prachová & Partners, s. r. o., so sídlom Pribinova 20, 821 08 Bratislava, IČO: 50 491 300, o zaplatenie 642,07 Eur s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe žalovaného, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. z 21. marca 2019, č. k. 58C/91/2016 - 299, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. z 21. marca 2019, č. k. 58C/91/2016 - 299 sa v dátume jeho vyhlásenia v písomnom vyhotovení opravuje tak, že správny dátum vyhlásenia rozsudku je 21. marca 2019 (namiesto 21. marca 2018).

Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava II. z 21. marca 2019, č. k. 58C/91/2016 - 299, teraz vec vedená na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B2-58C/91/2016, p o t v r d u j e.

Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava II. (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. marca 2019, č. k. 58C/91/2016 - 299 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) konanie v časti o zaplatenie sumy 642,07 Eur zastavil (výrok I.), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania:

- vo výške 8,15% ročne zo sumy 21,85 Eur odo dňa 25.07.2014 do 16.11.2016, t. j. 4,12 Eur,
- vo výške 8,15% ročne zo sumy 21,85 Eur odo dňa 19.08.2014 do 16.11.2016, t. j. 4,00 Eur,
- vo výške 5,05% ročne zo sumy 21,85 Eur odo dňa 25.09.2014 do 16.11.2016, t. j. 2,37 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 21,85 Eur odo dňa 18.10.2014 do 16.11.2016, t. j. 3,66 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 21,85 Eur odo dňa 18.11.2014 do 16.11.2016, t. j. 3,51 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 21,85 Eur odo dňa 25.12.2014 do 16.11.2016, t. j. 3,33 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 21,85 Eur odo dňa 27.01.2015 do 16.11.2016, t. j. 3,17 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 21,85 Eur odo dňa 18.02.2015 do 16.11.2016, t. j. 3,07 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 21,85 Eur odo dňa 17.03.2015 do 16.11.2016, t. j. 2,94 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 21,85 Eur odo dňa 22.04.2015 do 16.11.2016, t. j. 2,77 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 125,17 Eur odo dňa 02.06.2015 do 16.11.2016, t. j. 14,71 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 30,84 Eur odo dňa 17.06.2015 do 16.11.2016, t. j. 3,52 Eur,

- vo výške 8,05% ročne zo sumy 30,84 Eur odo dňa 17.07.2015 do 16.11.2016, t. j. 3,32 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 30,84 Eur odo dňa 18.08.2015 do 16.11.2016, t. j. 3,10 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 30,84 Eur odo dňa 22.09.2015 do 16.11.2016, t. j. 2,86 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 30,84 Eur odo dňa 17.10.2015 do 16.11.2016, t. j. 2,69 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 30,84 Eur odo dňa 20.11.2015 do 16.11.2016, t. j. 2,46 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 30,84 Eur odo dňa 17.12.2015 do 16.11.2016, t. j. 2,28 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 30,84 Eur odo dňa 27.01.2016 do 16.11.2016, t. j. 1,10 Eur,
- vo výške 8,05% ročne zo sumy 25,84 Eur odo dňa 20.02.2016 do 16.11.2016, t. j. 1,54 Eur,
- vo výške 5,00% ročne zo sumy 25,84 Eur odo dňa 22.03.2016 do 16.11.2016, t. j. 0,85 Eur, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Vzájomnú žalobu žalovaného voči žalobcovi zo dňa 23.11.2016, doplnenú podaním zo dňa 03.04.2017, podaním zo dňa 04.10.2018, podaním zo dňa 22.11.2018 a na pojednávaní konanom dňa 24.01.2019, zamietol (výrok III.) a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok IV.).

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 642,07 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobca tvrdil, že ako prevádzkovateľ verejného vodovodu a verejnej kanalizácie uzavrel so žalovaným dňa 13.05.2005 Zmluvu č. O o dodávke pitnej vody a odvádzaní odpadových vôd (ďalej len „Zmluva“) podľa Občianskeho zákonníka a zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách (ďalej len „zákon o vodovodoch a kanalizáciách“). Súčasťou Zmluvy boli aj všeobecné obchodné podmienky o dodávke pitnej vody a odvádzaní odpadových vôd. Predmetom Zmluvy bolo zabezpečenie dodávky pitnej vody z verejného vodovodu. Žalobca sa ako dodávateľ zaviazal žalovanému v dohodnutom množstve a čase uskutočňovať do odberného miesta dodávku pitnej vody (bod II a nasl. Zmluvy). Adresa odberného miesta bola G. X/A, XXX XX G. XXX, s číslom odberného miesta: Q Žalovaný ako odberateľ sa v Zmluve zaviazal uhradiť žalobcovi platby za dodávky pitnej vody podľa Zmluvy. Podľa zmluvy sa žalobca so žalovaným dohodli na platení vodného na základe žalobcom vystavených faktúr podľa skutočnej spotreby predchádzajúceho vyúčtovacieho obdobia. Cena za dodávky vody boli stanovené rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetví. Podľa čl. XII VOP účinných od 01.07.2014 bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi zmluvnú pokutu vo výške 5,- Eur, ak v lehote splatnosti nezaplatil akúkoľvek splatnú faktúru vystavenú v zmysle zmluvy alebo VOP, a bola mu zo strany žalobcu doručená druhá upomienka na uhradenie splatnej faktúry (ďalej len ako „VOP II.“). Žalobca dodal žalovanému pitnú vodu z verejného vodovodu v súlade so zmluvou, za čo žalovanému vystavil nasledujúce faktúry: faktúra č. 314408123, na sumu 21,85 Eur splatná dňa 24.07.2014, faktúra č. 314455931, na sumu 21,85 Eur splatná dňa 18.08.2014, faktúra č. 314505175, na sumu 21,85 Eur splatná dňa 24.09.2014, faktúra č. 314553703, na sumu 21,85 Eur splatná dňa 17.10.2014, faktúra č.314602050, na sumu 21,85 Eur splatná dňa 17.11.2014, faktúra č. 314653801, na sumu 21,85 Eur splatná dňa 24.12.2014, faktúra č. 315108553, na sumu 21,85 Eur splatná dňa 26.01.2015, faktúra č. 315155515, na sumu 21,85 Eur splatná dňa 17.02.2015, faktúra č. 315207247, na sumu 21,85 Eur splatná dňa 16.03.2015, faktúra č. 315262439, na sumu 21,85 Eur splatná dňa 21.04.2015, faktúra č. 215123813, na sumu 125,17 Eur splatná dňa 01.06.2015, faktúra č. 315359703, na sumu 30,84 Eur splatná dňa 16.06.2015, faktúra č. 315410987, na sumu 30,84 Eur splatná dňa 16.07.2015, faktúra č. 315459677, na sumu 30,84 Eur splatná dňa 17.08.2015, faktúra č. 315509303, na sumu 30,84 Eur splatná dňa 21.09.2015, faktúra č. 315562219, na sumu 30,84 Eur splatná dňa 16.10.2015, faktúra č. 315612826, na sumu 30,84 Eur splatná dňa 19.11.2015, faktúra č. 315665159, na sumu 30,84 Eur splatná dňa 16.12.2015, faktúra č. 315723410, na sumu 30,84 Eur splatná dňa 26.01.2016, faktúra č. 316157813, na sumu 25,84 Eur splatná dňa 19.02.2016, faktúra č. 316209499, na sumu 25,84 Eur splatná dňa 21.03.2016. Žalobca niekoľkokrát vyzval žalovaného na zaplatenie dlžných súm.

3. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. Poukázal na to, že žalobca k žalobe priložil síce kópie faktúr, ale nedoložil k nim doklady o ich doručení žalovanému, podobne pri upomienkach, tieto si navyše uplatňuje vo výške 5,- Eur a nie podľa priloženej zmluvy a jej všeobecných podmienok vo výške 0,83 Eur (25,- Sk), čo ale mu nebráni si ich u žalovaného uplatňovať. Žalovaný nemá exkluzívny prístup k svojej poštovej schránke. S jeho poštou je neoprávnené manipulované, čo sa snažil riešiť v rámci konania vedeného pod sp. zn. 20C/68/07 na OS BA II, kde opätovne neuspel. To platí aj pre prístup k vodomernej šachte, kde má žalovaný umiestnený vodomer a je mu bránené v prístupe k nemu. Žalovaný nepoprel dodanie služieb zo strany žalobcu, ale uviedol, že nemal a nemá možnosť zmeniť dodávateľa týchto služieb. Žalovaný bol odpojený od prívodu pitnej vody dňa 24.06.2014 a opätovne zapojený až po vynútení si zaplatenia

sumy 746,14 Eur, ktorú žalovaný nemal možnosť skontrolovať a ani pripomienkovať. Žalovaný súčasne popísal genézu vzťahov a súdnych sporov medzi žalovaným a žalobcom.

4. Žalovaný v ďalšom podaní (doručenom súdu na pojednávaní dňa 23.11.2016) uviedol, že žalobca zrejme z obavy pred rozhodnutím súdu, lebo si nie je istý jeho postupom, sa rozhodol vynútiť si nárokovanú čiastku od žalovaného hrubým nátlakom a vydieraním. Žalovaný dňa 15.11.2016 cca o 17:00 hod. po návrate domov z práce zistil, že mu v jeho rodinnom dome na G. ulici č. X/A v G. - I. netečie voda. O prerušení nebol vopred ani on, ani nikto z jeho rodiny informovaný. Obratom kontaktoval poruchovú službu žalobcu, kde mu dispečer p. H. oznámil, že dodávka pitnej vody mu bola prerušená na príkaz žalobcu z ekonomických alebo zmluvných dôvodov, obnovenie dodávky ani zabezpečenie náhradného zdroja vody nemôže, prívod prerušili pracovníci firmy InfraServices a obnova je možná až po úhrade v spoločnosti žalobcu. Žalovaný podal na pracovníkov žalobcu ako aj na žalobcu trestné oznámenie. Dňa 16.11.2016 v ranných hodinách sa žalobca dostavil do spoločnosti žalobcu, kde pracovníci žalobcu trvali na zaplatení. Žalovaný sa domáhal stretnutia so štatutárnymi zástupcami žalobcu, čo mu bolo odmietnuté. Žalovanému bol predložený zoznam „otvorené položky zákazníka 28-76100-0“ na sumu 777,06 Eur, v ktorom boli zahrnuté faktúry uplatnené žalobou, ako i ďalšia faktúra, splatnosť ktorej bola dňa 16.11.2016. Okrem uvedenej sumy, požadoval žalobca zaplatiť aj sumu 181,04 Eur za prerušenie a obnovenie vody. Žalovaný pod hrubým nátlakom zaplatil do pokladne žalobcu požadované čiastky a bol informovaný, že k obnove dodávky vody dôjde do 48 hodín. Dňa 18.11.2016 žalobca zaslal žalovanému e-mailom informáciu o obnovení dodávky vody, pričom súčasne uviedol informáciu o výške zaplatenej sumy, ktorá sa nezhodovala so skutočnosťou. Žalovaný e-mailom zo dňa 18.11.2016 vyzval žalobcu na bezodkladné vydanie neoprávneného obohatenia. Záverom žalovaný navrhol, aby súd žalobcovi uložil povinnosť vydať neoprávnené obohatenie v prospech žalovaného, nahradiť žalovanému náklady súvisiace s úkonmi pre obnovenie dodávky pitnej vody do jeho rodinného domu na G. ulici č. X/A v G., ako aj nemajetkovú ujmu žalovanému a jeho manželke, ktorú utrpeli postupom žalobcu v dňoch 15.-16.11.2016.

5. Žalobca podaním z 25.11.2016 vzal žalobu v časti uplatnenej istiny späť, nakoľko žalovaný uhradil žalovanú istinu po podaní žaloby dňa 16.11.2016 a súčasne predtým než sa začalo pojednávanie.

6. Žalovaný vo svojom ďalšom podaní navrhol žalobu zamietnuť, a uplatnil si náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy voči žalobcovi a taktiež náhradu trov konania. Zároveň sa domáhal vydania neoprávneného obohatenia, ktoré mal žalobca získať od žalovaného vydieraním, hrubým nátlakom, a zneužitím svojho monopolného postavenia, ako aj poškodením dobrého mena žalovaného. Poukázal tiež na to, že voda a sanitácia sú ľudským právom a že voda je verejným statkom a nie komoditou. Žalovaný je pod permanentným tlakom žalobcu a spôsobom (ne)konania slovenskej justície mu umožňuje stav žalovaného neustále zhoršovať. Uznesením zo dňa 11.08.2017 č. k 58C/91/2016, súd podanie žalovaného zo dňa 23.11.2016, v znení jeho doplnenia zo dňa 03.04.2017, v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy odmietol. Toto rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Bratislave.

7. Podaním doručeným súdu na pojednávaní konanom dňa 21.06.2018, žalovaný uviedol, že žalobca opakovane odstavoval nehnuteľnosti žalovaného od dodávky pitnej vody do jeho nehnuteľností a vymáhaním si poplatkov za omeškanie, zmluvných pokút, poplatkov za obnovenie dodávky vody, trov právneho zastúpenia, páchal pokračujúci trestný čin s najväčšou pravdepodobnosťou ako organizovaná zločinecká skupina. Uvedenými neoprávnenými získanými poplatkami sa žalobca opakovane neoprávnené obohatil a toto obohatenie žalovanému nevydal. Žalovaný predpokladá, že jediným cieľom žalobcu bolo zastrašiť žalovaného a zmariť tomuto účinnú obranu vo všetkých spoločných sporoch so žalovaným.

8. Písomným podaním doručeným súdu na pojednávaní konanom dňa 04.10.2018, žalovaný uviedol, že neoprávnené obohatenie predstavuje sumu 306,04 Eur, ktorá pozostáva zo sumy 125 Eur (25 x 5 Eur - suma za vystavenie upomienky) a sumy 182,16 Eur (suma za prerušenie a obnovenie dodávky vody). Žalovaný navrhol, aby súd žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 306,04 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % p. a. za každý deň omeškania od 17.11.2016 do zaplatenia a súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

9. Na pojednávaní konanom dňa 06.11.2018 žalovaný uviedol, že si voči žalobcovi uplatňuje vyššie označený nárok vo výške 306,04 Eur, ďalej nárok za stratu času zo dňa 15.11.2016 za 7,5 hod., nárok

za stratu času zo dňa 16.11.2016 za 5,5 hod. a nárok za najazdené kilometre zo dňa 15.11.2016 a 16.11.2016 spolu 85 km.

10. Žalobca zotrval na podanej žalobe, pričom poukázal na to, že je so žalovaným v zmluvnom vzťahu. Čo sa týka dodávky pitnej vody, žalovaný nikdy nerozporoval množstvo dodanej vody ako ani faktúry. Na základe úhrady istiny zo strany žalovaného, žalobca upravil svoj návrh v zmysle podania zo dňa 25.11.2016, v ktorom na základe úhrady istiny zobral žalobu v časti späť. Žalobca trval na podanej žalobe, v znení čiastočného späťvzatia a nároky žalovaného považoval za nedôvodné.

Žalovaný na pojednávaní uviedol, že žalobca nehovorí pravdu, pokiaľ tvrdí, že žalovaný nikdy nerozporoval výšku faktúr, nakoľko uvedené potvrdzuje aj to, že už samotná výmena vodomeru prebehla v rámci tohto vyúčtovania bez prítomnosti žalovaného, kde si montážny list žalobca nechal podpísať úplne cudzou osobou. Žalovaný nemal žiadnu vedomosť o tom, akú mal skutočnú spotrebu vody, pričom táto skutočnosť bola oznámená žalobcovi aj e-mailom zo dňa 18.11.2016. Odpojenie, na ktoré sa odvoláva žalobca, je v rozpore so všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré sa podpísali pri uzatváraní zmluvy na dodávku vody. Žiadne iné všeobecné obchodné podmienky žalovaný žalobcovi nepodpisoval. K žalobcom uplatnenému nároku žalovaný ďalej uviedol, že nesúhlasí s uvedeným postupom žalobcu domáhať sa zaplata sumy, nakoľko žalobca si je vedomý, že na pojednávaní na Okresnom súde Bratislava III bude platiť sumu, ktorá je rádovo vyššia, ako ním uplatňovaná suma, kde mesačné úroky presahujú ním uplatňovanú celkovú sumu. Keďže žalovaný mal túto vedomosť zo strany žalobcu, ide o opakované zneužitie monopolného postavenia žalobcu, pričom žalovaný nemá možnosť zmeniť dodávateľa vody. Žalobca zároveň spôsobil opakovanú škodu, ktorá presahuje hranicu trestného činu a predstavuje sumu viac ako 266 Eur. Takéhoto konania sa žalobca dopúšťa od roku 1998 opakovane voči žalovanému a jeho rodinným príslušníkom, čím zmaril podnikanie a rapidným spôsobom im znížil životnú úroveň a z pohľadu žalovaného sa jedná o pokračujúci trestný čin, ktorý by nebol možný bez zlého úradného postupu štátnych úradov, ktoré majú takejto činnosti zabrániť. Žalovaný predložil súdu rozsudok Okresného súdu Bratislava III a na neho nadväzujúci rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorými poukazoval na to, že predmetom sporu bola náhrada škody, ktorá bola odôvodnená tým, že žalobca odmietol uzatvoriť zmluvu o odvádzaní odpadových vôd pre dva rodinné domy v obci Rovinka, pričom so všetkými ostatnými takúto zmluvu uzavrel a škoda vznikla nemožnosťou používania skolaudovania a následného komerčného používania týchto domov.

11. Žalovaný doručil dňa 26.11.2018 do súdneho spisu písomné podanie, v ktorom vyčíslil ním uplatnenú majetkovú a nemajetkovú ujmu nasledovne: stratu času za dni 15. a 16.11.2016: 13 hod., čistý príjem za mesiac 1559,970/160 hod. = 9,75 Eur/hod., výpočet straty času 13 hod. x 9,75 Eur/hod. = 126,75 Eur. Cestovné: základná náhrada 85 km x 0,185 Eur/km = 15,725 Eur + PHM 5,01 x 1,3 Eur/l = 6,5 Eur, spolu 22,225 Eur. Vyčíslenie neoprávneného obohatenia: 306,040, vyčíslené v podaní žalovaného zo dňa 4.10.2018. Všetko spolu vo výške 453,015 Eur. Žalovaný vyčíslil nemajetkovú ujmu, vzhľadom na rozsah a časovú dĺžku konania žalobcu voči žalovanému, jeho rodinným príslušníkom a ich majetku, na sumu 33.000,- Eur, ktorú navrhol súdu zvýšiť o 50 % z dôvodu, že nejde o náhodné konanie žalobcu, ale o opakované účelové konanie s cieľom oslabiť žalovaného nakoľko, aby nebol schopný uskutočňovať jemu patriace procesné práva a to v takej miere, že došlo vo všetkých konaniach medzi žalobcom a žalovaným k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces a k odopretiu poskytnutia účinnej a včasnej súdnej ochrany žalovanému pred opakovaným konaním žalobcu naplňajúce znaky pokračujúceho trestného činu. Výšku nemajetkovej ujmy žalovaný zdôvodnil ďalej tým, že žalovaný je v spore so žalobcom od roku 1998 vo viacerých konaniach. Súdy do dnešného dňa neboli schopné jemu, jeho rodine a ich majetku poskytnúť účinnú a včasnú ochranu, pred konaním žalobcu. Naopak svojim zlým úradným postupom situáciu žalovaného a jeho rodinných príslušníkov výrazne zhoršili a podieľali sa na odopieraní spravodlivého súdneho procesu, čo ešte viac posmelilo žalobcu v jeho pokračujúcej trestnej činnosti a v zneužívaní svojho monopolného postavenia. Žalobca svojim konaním spôsobil žalovanému škodu, ktorá spolu s príslušenstvom vysoko presahuje milión eur. Náklady žalovaného na obranu pred konaním žalobcu k dnešnému dňu vysoko presiahli sumu 100.000,- Eur. Žalobca svojim konaním hrubo zasiahol do životnej úrovne žalovaného a jeho rodinných príslušníkov. Trvanie sporu so žalobcom sa blíži k hranici 20 rokov. Žalobca obral žalovaného o najproduktívnejšiu časť jeho života, znemožnil mu dovtedy úspešné podnikanie, znehodnotil jeho a manželkine spoločenské postavenie. Konanie žalobcu postihlo aj deti žalovaného, lebo žalovaný nebol schopný poskytnúť svojim deťom kvalitné vzdelanie, ktoré by si zaslúžili a na ktoré majú predpoklady. Deti žalovaného ukončili štúdiá na stupni bakalár, aby finančne nezaťažovali rodičov. Pre rodiča je niečo strašné, keď vlastné deti prídu

a ponúkajú mu finančnú pomoc na prežitie, ako to bolo v neľahkých situáciách, ktoré spôsobil žalobca rodine žalovaného. Aj keď sa žalovaný snažil brániť svoju rodinu pred nepriaznivým konaním žalobcu a súdov, nedokázal zabrániť tomu, aby sa informácie o ich konaní dostali k jeho deťom, ktoré sa na základe toho rozhodli pre život v zahraničí. Napriek tomu je postavenie žalovaného a jeho rodiny v porovnaní s vraždou novinára Kuciaka a jeho priateľky ešte dobré, lebo prišli iba o majetok, podnikanie, vzdelanie, spoločenské postavenie, budúce dôchodky a stratili dôveru v právny štát. Na základe uvedeného sa vyššie navrhovaná výška nemajetkovej ujmy javí skôr ako symbolická, ktorá žiaľ už nedokáže vrátiť žalovanému a jeho rodine žalobcom spôsobenú ujmu, ale na druhej strane dostatočne vysoká, aby žalobcu odradila v pokračovaní jeho konania voči žalovanému, ako aj voči jemu podobným zákazníkom žalobcu. Vo veci samej, žalobca zotrval na svojich doterajších písomných vyjadreniach.

12. Na pojednávaní konanom dňa 24.01.2019 žalovaný upresnil návrh vzájomnej žaloby tak, že navrhol, aby súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 453,02 Eur titulom majetkovej ujmy a sumu 45.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalovaný súdu predložil písomný prehľad zaplatených súdnych poplatkov a poplatkov za právne služby v sporoch žalobcu a žalovaného, a to vo výške 33.173,23 Eur, z prehľadu ktorého je podľa názoru žalovaného vidno snahu súdov o marenie konaní a spravodlivosti ukladaním povinnosti zaplatiť opakované nadmerne vysoké súdne poplatky, čo zákon nedovoľuje.

13. Žalobca v podaní doručeným súdu dňa 05.02.2019 uviedol, že pred Okresným súdom Bratislava III bol riešený spor týkajúci sa nehnuteľností žalovaného nachádzajúcich sa v obci Rovinka, pričom v prejednávanej veci 58C/91/2016 sa posudzuje nedodržanie zmluvných povinností žalovaného spočívajúcich v zaplatení faktúr za dodávku pitnej vody do odberného miesta na adrese G. X/A, XXX XX G. (resp. zaplatenie faktúr až po podaní žaloby). Konanie pred Okresným súdom Bratislava III, na ktoré sa žalovaný odvoláva, teda zjavne vecne nesúvisí s nárokmi žalobcu uplatňovanými v tomto konaní a žalobca považuje za irelevantné, keďže prostriedkov vynaložil žalovaný v konaní, ktoré sám inicioval a bol v ňom v prevažnej väčšine neúspešný. K vzájomnej žalobe žalovaného uviedol, že žalobca nároky uplatnené žalovaným v tomto konaní neuznáva. Žalobca bol v zmysle zákona a zmluvných dojednaní so žalovaným v plnej miere oprávnený vystaviť žalovanému faktúry za dodávku pitnej vody, upomienky za neuhradenie faktúr v dobe ich splatnosti, ako aj žiadať od žalovaného úhradu nákladov spojených s odpojením a opätovným pripojením odberného miesta na verejný vodovod. Nakoľko k odpojeniu došlo z dôvodov na strane žalovaného, žalobca nezodpovedá za ujmu týmto postupom údajne spôsobenú žalovanému. Vo zvyšku poukázal na ustanovenie § 24 ods. 3 a ustanovenie § 32 ods. 1 písm. m) zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov. V záverečnej reči žalobca navrhol, aby súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu a priznal nárok mu na náhradu trov konania. K uplatnenému domnelému nároku žalovaného uviedol, že žalovaný poukazuje na konanie, ktoré nesúvisí s týmto konaním. Poukazuje tam na spory, ktoré sa viedli od roku 1998 a z tohto dôvodu voči tomuto domnelému nároku vzniesol námietku premlčania, nakoľko domnelý nárok žalovaného na náhradu nemajetkovej ujmy siaha až do roku 1998. Poukázal na to, že v inom konaní bola žalovanému priznaná náhrada škody vo výške približne 90.000 Eur. Táto bola žalovanému zo strany žalobcu aj v celom rozsahu zaplatená, a to aj napriek tomu, že rozsudok, na základe ktorého žalobca žalovanému zaplatil túto sumu, ukladal túto sumu zaplatiť nielen žalobcovi, ale aj ďalšej osobe. Žalobca zaplatil celú rozhodnutím priznanú sumu žalovanému, a to napriek tomu, že týmto výrokom nebol zaviazaný iba žalobca. Vzhľadom k tomu, že táto suma bola vyplatená, tak žalobca považuje za zvláštne tvrdenia žalovaného, že si nemôže dovoliť právneho zástupcu. Čo sa týka žalovaným uplatneného nároku, z dôvodu jeho úhrady jednotlivito v tomto konaní uplatnených zmluvných pokút a nákladov súvisiacich s úhradou tejto sumy, žalobca trval na tom, že nijakým spôsobom žalovaného na túto úhradu neprinútil, nakoľko žalobca len využil svoje zákonné oprávnenie v zmysle zákona o verejných vodovodoch, ktoré mu umožňuje prerušiť dodávku pitnej vody z dôvodu neuhradenia faktúr za vodné. Čo sa týka uplatneného nároku žalovaného, kde sa domáha náhrady za náklady súvisiace s uhradením faktúr, tak túto úhradu mohol žalovaný vykonať i prostredníctvom internetbankingu alebo na najbližšej pošte. K uplatnenej nemajetkovej ujme žalobca uviedol, že jej zdôvodnenie považuje za zmätočné a taktiež poukázal na to, že žalovaný nevidí vznik nemajetkovej ujmy v konaní žalobcu, ale najmä konaním súdov, ktoré mu údajne do dnešného dňa neboli schopné jemu a jeho rodine poskytnúť účinnú a včasnú ochranu.

14. Žalovaný titulom záverečnej reči uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu a v celej miere sa pridrižiava svojich vyjadrení, ktoré predniesol vo svojich podaniach a na pojednávaniach. Nesúhlasí s námietkou premlčania, nakoľko sú to mimoriadne okolnosti, z ktorých jasne vyplýva úmyselné konanie žalobcu. Rovnako nesúhlasí ani s vyjadrením žalobcu, že všetky doterajšie konania nesúvisia s týmto konaním. Nesúhlasí ani s tým, že má žalobca nárok na prerušenie dodávok vody. Nesúhlasí ani s tvrdením žalobcu, že žalovaný uplatňuje nemajetkovú ujmu z dôvodu slabej ochrany žalovaného súdmi.

15. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalovaný ako odberateľ na jednej strane uzatvoril dňa 13.06.2005 so žalobcom ako dodávateľom na strane druhej, zmluvu o dodávke pitnej vody viažúcu sa k adrese odberného miesta G. X/A, XXX XX G. XXX, číslo odberu: XX-XXXXX-X, pričom množstvo dodávanej vody je stanovené vodomerom. Podľa bodu 1. písm. a. čl. XII všeobecných obchodných podmienok, ktoré žalobca doložil poukazom na webovú stránku http://www.bvsas.sk/files/zakaznicka-zona/vseobecne-obchodne-podmienky-1-10-2010/vop_a4_web.pdf, v prípade, ak odberateľ poruší svoje povinnosti ustanovené v zmluve a VOP, je dodávateľ oprávnený domáhať sa zaplataenia nasledovných zmluvných pokút: zmluvnej pokuty vo výške 5,- Eur v prípade, ak odberateľ v lehote splatnosti neuhradí akúkoľvek faktúru vystavenú v zmysle zmluvy alebo VOP, a bola mu zo strany dodávateľa doručená druhá upomienka na uhradenie splatnej faktúry. Zo súboru faktúr a upomienok (v poradí druhých, ktoré boli žalovanému vystavené), súd zistil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi za dodanie tovaru a služieb a za vystavenie upomienok sumu vo výške spolu 642,07 Eur v súlade s tým ako si tento nárok žalobca uplatnil v podanej žalobe. Zo zápisnice o trestnom oznámení súd zistil, že žalovaný podal dňa 15.11.2016 o 22:30 hod. na Obvodnom oddelení Policajného zboru Vrakuňa oznámenie skutočnosti nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, keď bolo do predmetného odberného miesta prerušená dodávka pitnej vody, pričom žalobca hrubo zneužil svoj lokálny monopol na poskytovanie služieb dodávky vody, nakoľko zákazník nemá možnosť vymeniť dodávateľa týchto služieb. Žalovaný dňa 16.11.2016 podal u žalobcu reklamáciu, že dňa 15.11.2016 bolo predmetné odberné miesto odpojené od dodávky pitnej vody bez tohto, aby bola doručená výzva a ani nebol o odpojení telefonicky informovaný. Taktiež uviedol, že tomuto neboli predložené doklady o doručení faktúr, ktorých zaplataenia sa žalobca domáha. Z príjmových pokladničných dokladov súd zistil, že žalovaný zaplatil žalobcovi dňa 16.11.2016 sumu 594,90 Eur titulom nezaplataených faktúr, ktoré sú predmetom tohto konania a súčasne sumu vo výške 181,04 Eur za prerušenie a obnovenie dodávky vody. E-mailom zo dňa 18.11.2016, žalobca oznámil žalovanému, že prerušenie dodávky vody bolo realizované dňa 15.11.2016 z dôvodu pohľadávok na uvádzanom odbernom mieste. Následne po návšteve kontaktného miesta realizovanej žalovaným a úhradou pohľadávok ako aj úhrade poplatku za obnovenie dodávky vody, bola požiadavka na obnovenie dodávky vody postúpená obchodnej spoločnosti Infra Services, a. s. (na vykonanie obnovenia dodávky pitnej vody), ktorá však žalobcu telefonicky informovala, že nie je možné obnoviť dodávku, nakoľko im bol zamedzený prístup majiteľom šachty: „nechce ich vpustiť do spoločnej šachty“. Následne cca o hodinu sa im podarilo telefonicky dojednať s vlastníkom šachty o sprístupnení šachty a opätovne sa vykonal výjazd a dodávku vody obnovili dňa 16.11.2016. Z výplatnej pásky žalovaného za obdobie 12/2016 súd zistil, že jeho čistý mesačný príjem bol 1.559,97 Eur a odpracovaných 96 hodín. Z osvedčenia o evidencii vozidiel (veľký technický preukaz) predloženého žalovaným súd zistil, že vlastníkom vozidla AUDI A3 Sportback, ŠPZ: G je L. X., pričom v osvedčení je uvedená kombinovaná spotreba paliva 5l/100 km. Z tohto skutkového stavu súd vyvodil, že žaloba je dôvodná a nedôvodným bol vzájomný návrh žalovaného.

16. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 24 ods. 1, 2, 3, § 28 ods. 3, 9, § 29 ods. 1, § 32 ods. 1 písm. m) zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov, účinného ku dňu podania žaloby, § 11, § 13 ods. 1, 2, § 420 ods. 1, 3, § 442 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 488, § 489, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., v znení účinnom do 31.01.2013 (nakoľko právny vzťah medzi sporovými stranami vznikol pred 31.01.2013).

17. S poukazom na ustanovenia § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1, 2 CSP súd konanie v časti uplatnenej istiny zastavil (výrok I.). Uviedol, že mal z vykonaného dokazovania za dostatočne preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol uzavretím zmluvy o dodávke pitnej vody z verejného vodovodu, záväzkový vzťah, na základe ktorého vznikla žalovanému povinnosť platiť žalobcovi za dodanú pitnú vodu úhradu v zmysle vystavených faktúr. Žalovaný uvedenú povinnosť platiť za dodávku pitnej vody

porušil, skutočnosť ktorá viedla žalobcu k podaniu žaloby. Po podaní žaloby, žalovaný dňa 16.11.2016 uhradil žalovanú istinu, a keďže žalovaný vzal žalobu v tejto časti späť, súd konanie v tejto časti zastavil. Súhlas žalovaného so späťvzatím žaloby nebol potrebný, nakoľko k späťvzatiu žaloby došlo skôr, než sa začalo pojednávanie (pojednávanie konané dňa 23.11.2016 otvorené nebolo). Nakoľko žalovaný neuhradil žalobcovi žalovanú istinu v lehote splatnosti a túto úhradu vykonal až dňa 16.11.2016 (po splatnosti a po podaní žaloby), dostal sa s plnením peňažného dlhu do omeškania, z dôvodu ktorého bol žalobcovi povinný uhradiť aj zákonný úrok z omeškania vo výške podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., v znení účinnom do 31.01.2013 (nakoľko právny vzťah medzi sporovými stranami vznikol pred dňom 31.01.2013) a to z každého žalobou uplatneného nároku podľa vystavených faktúr, dňom nasledujúcim po dni splatnosti jednotlivých faktúr do dňa 16.11.2016. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že nemá exkluzívny prístup k svojej poštovej schránke z dôvodu ktorému tomuto neboli doručené faktúry, ktorých zaplata sa žalobca domáhal, nemožno túto skutočnosť pričítať na vrub žalobcovi, nakoľko je povinnosťou žalovaného zaistiť si prístup k poštovej schránke, či zaistiť si doručovanie poštových zásielok inou formou doručovania (doposielaním na inú adresu, zriadením si poštovej schránky na pošte, doručovaním poštových zásielok do miesta výkonu práce). Na margo uvedeného súd dodal, že žalovaný si súdne zásielky riadne preberá na adrese G. X/A, G. ako i so súdom komunikuje práve z uvedenej adresy.

18. V ďalšom súd poukázal na to, že žalovaný sa vzájomnou žalobou (§ 146 ods. 1 CSP) domáhal voči žalobcovi priznania nároku titulom náhrady škody (ako i titulom nemajetkovej ujmy), ktorá mala žalobcovi vzniknúť konaním žalobcu. Uviedol, že predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vznik škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Vzniknutá škoda v podobe skutočnej škody (damnum emergens) musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti. Škoda ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, týkajúce sa príčinnej súvislosti v civilnom procese, zaťažuje v zásade tú stranu sporu, ktorej tvrdenie má byť preukázané, teda poškodeného - v tomto prípade žalovaného. Vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť pritom bezpečne preukázaný a bezprostredný. Príčinnú súvislosť však nemožno zamieňať s časovou nadväznosťou a súvislosťou, inými slovami, neplatí zásada "ante hoc, propter hoc" (uvedené opisuje logickú chybu spočívajúcu v tom, že sa z časovej následnosti dvoch udalostí usudzuje existencia príčinného vzťahu medzi nimi). Časová súvislosť napomáha len pri posudzovaní vecnej súvislosti. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti je treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala a je rozhodujúca iba vecná súvislosť príčiny a následku. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva.

19. Žalovaný v konaní tvrdil, že mu vznikla škoda tým, že sa dostavil so sídla žalobcu za účelom zaplata faktúr uplatnených touto žalobou, v dôsledku ktorého si uplatnil nárok za stratu času za dni 15. a 16.11.2016, cestovné a neoprávnený prospech (za vystavenie upomienok a za prerušenie a obnovenie dodávky vody), všetko v sume 453,02 Eur. Súd k tomuto uviedol, že žalovaný neoznačil a ani súd nezistil, akú právnu povinnosť mal žalobca porušiť tak, aby žalovanému vznikla škoda. Na druhej strane bolo nepochybné, že ak by si žalovaný plnil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy a zákona riadne a včas, žalobca by nerealizoval prerušenie dodávky pitnej vody do odberného miesta, či spoplatnenie zaslania upomienok (a následne by sa žalovaný „nemusel“ dostaviť do sídla žalobcu). Tým, že žalovaný riadne a včas nezaplatil úhradu za riadne a včas dodané služby, sám sa uviedol do situácie, kedy si svojim konaním (zaplatiť za služby riadne a včas) spôsobil ujmu, ktorú subjektívne pociťuje ako škodu zapríčinenú zo strany žalobcu, s čím zásadne nemožno súhlasiť. Žalobca bol v zmysle zákona a zmluvných dojednaní so žalovaným v plnej miere oprávnený vystaviť žalovanému faktúry za dodávku pitnej vody, upomienky za neuhradenie faktúr v dobe ich splatnosti, ako aj žiadať od žalovaného úhradu nákladov spojených s odpojením a opätovným pripojením odberného miesta na verejný vodovod. Nakoľko k odpojeniu odberného miesta od dodávky pitnej vody došlo z dôvodov na strane žalovaného, žalobca nezodpovedá za ujmu týmto postupom údajne spôsobilú žalovanému. Ak teda žalovaný poukazoval na vzťah príčiny a následku, keď sa tento musel dostaviť do sídla žalobcu (ako i žiadať neoprávnený prospech), sú jeho tvrdenia čisto hypotetické a z pohľadu ním uplatneného nároku pred súdom nespôsobilé privediť pre žalovaného priaznivý výsledok sporu. Žalovaný neuniesol dôkazné

bremeno v podobe preukázania vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím konania (porušenie právnej povinnosti) zo strany žalobcu a následkom (vzniknutou škodou).

20. Pokiaľ išlo o právo na ochranu osobnosti, súd uviedol, že predmetom jeho ochrany sú jednak nemajetkové hodnoty a stránky osobnosti človeka (meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita a pod.) a jednak prejavy osobnej povahy (napr. podobizne, zvukové záznamy). Otázku prípadného negatívneho dotknutia týchto čiastkových práv v rámci práva na ochranu osobnosti treba u každého z nich posudzovať samostatne. Zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený a ktorý je spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osobe (splnenie týchto dvoch podmienok musí byť kumulatívne), ujma ktorá podľa názoru súdu spôsobená nebola, resp. žalovaný vznik nemajetkovej ujmy nepreukázal z nasledujúcich dôvodov. Ak by došlo k neoprávnenému zásahu do uvedených osobnostných práv, má fyzická osoba dotknutá zásahom právo domáhať sa na súde, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, odstránili sa následky neoprávnených zásahov, či poskytlo sa primerané zadosťučinenie. Podaním návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sleduje fyzická osoba priznanie materiálnej satisfakcie. Dôsledkom každého neoprávneného zásahu do práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka je určitá ujma. Z hľadiska intenzity zásahu, okolností, za ktorých k nemu došlo a stupňa negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva sa v praxi môžu vyskytnúť ujmy, ktoré svojou povahou alebo stupňom závažnosti: a) neopodstatňujú ani nemateriálnu ani materiálnu satisfakciu, b) opodstatňujú (len) nemateriálnu satisfakciu, c) opodstatňujú tak nemateriálnu, ako aj materiálnu satisfakciu. Zo zisteného skutkového stavu v spojitosti s právnym posúdením veci súd dospel k záveru, že na strane žalovaného nevznikla ujma, ktorá opodstatňuje priznanie nároku na zaplatenie nemateriálnej ako i materiálnej ujmy.

21. Súd poukázal na to, že prvou podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vždy, v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu, existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Druhou podmienkou sú okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu, ktoré sú stanovené zámerné veľmi všeobecne tým, že by mali byť uplatnené vo vzťahu ako k postihnutej fyzickej osobe, tak i k osobe, ktorá neoprávnený zásah spôsobila (napr. či išlo na strane pôvodcu neoprávneného zásahu len o určitú ľahkú nebanalitosť alebo naopak o úmysel). Tým sa sleduje cieľ, aby pri určení konkrétnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci voľnej úvahy súdu, ktorá práve na tomto mieste dostáva veľký priestor, a v súlade s princípom spravodlivosti pružne prihliadnúť na najrôznejšie momenty, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Súd musí vždy pritom vychádzať z čo najúplnejšieho skutkového stavu a opierať sa o preskúmateľné konkrétne hľadiská. Súd však nemôže vychádzať pri posudzovaní miery „zásahu“ do práv žalovaného (z pohľadu priznania peňažného nároku) z individuálneho a subjektívneho prežívania vzniknutej ujmy dotknutej osoby. Pre objektívne zistenie intenzity závažnosti ujmy musia byť v konaní preukázané také právne relevantné skutočnosti, na základe posúdenia ktorých by bolo možné dospieť ku kvalifikovanému záveru predpokladanému explicitne dikciou právnej normy. Za požadovaný kvalifikovaný zásah by bolo možné považovať, pokiaľ by boli preukázané skutočnosti nasvedčujúce tomu, že skutočne (podľa tvrdenia žalovaného dlhoročné) konanie žalobcu vyvolalo nepriaznivé následky (existencia ich priamej súvislosti) v postavení a činnosti žalovaného v podobe pochybností o jej čestnosti, spoľahlivosti, dôveryhodnosti, v podobe nedostavenia sa inak predpokladaného výsledku alebo v podobe zhoršenia sa jej funkčného postavenia či profesionálneho uplatnenia a uznania. Len na základe takto objektívne nadobudnutých zistení by bolo možné kvalifikovane zhodnotiť možnú mieru závažnosti zásahu žalobcu voči žalovanému.

22. K zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v značnej miere musí dôjsť v dôsledku zásahu. Posúdenie splnenia tejto podmienky je voľnou úvahou súdu, ktorý musí vychádzať z jednotlivých okolností, ako aj z celkovej povahy konkrétneho prípadu. Súd vykonal dokazovanie a následne z neho vyplývajúcich skutkových zistení posúdil, že táto ujma žalovanému nevznikla, resp. ak vznikla, tak tento ju nepreukázal tak ako na to pamätá zákon. Jej vznik bol pritom povinný tvrdiť (bremeno tvrdenia) a doložiť (dôkazné bremeno) žalovaný. I Európsky súd pre ľudské práva v súvislosti s primeranosťou náhrady nemajetkovej ujmy poukazuje na nutnosť vychádzať pri jej určovaní z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (Flux proti Moldavsku bod 34., Steel a Morris proti Spojenému kráľovstvu). Samotné tvrdenie žalovaného, že so žalobcom vedie dlhoročné spory, čím došlo k zníženiu jeho životnej úrovne,

zniženiu spoločenského postavenia, straty dôvery v tento štát, straty možnosť finančne podporovať svoje deti (ktoré odišli do zahraničia, aby nezaťažovali rodičov), či straty veľkej časti svojho majetku, nenapĺňalo oprávnený nárok žalovaného na priznanie nemajetkovej ujmy, nakoľko bolo založené na ničím nepodloženom predpoklade, že tieto žalovaným popisované skutočnosti, mali spochybníť dôveryhodnosť a vážnosť osoby žalovaného, ako aj jeho uplatnenie v pracovnej oblasti, spoločenskej oblasti, či v oblasti životnej úrovne. Takýto záver žalovaného bol absolútne nepreskúmateľný, nakoľko žalovaný nepreukázal (aspoň označením dôkazov), že by sa konaním žalobcu citelným spôsobom zasiahlo do jeho spoločenského postavenia alebo sa negatívnym spôsobom premietlo do jeho profesijného či rodinného života. Žalovaný nepreukázal, že by jeho spoločenské postavenie, či životná situácia boli spôsobené práve konaním žalobcu. Inak povedané, žalovaný nepreukázal kauzálny nexus medzi tvrdenou nemajetkovou ujmu a konaním žalobcu. Zadosťučinenie v peniazoch predstavuje inštitút, ktorý nemožno použiť na vyvázenie a zmiernenie bežnej alebo samotným žiadateľom vyvolaným stavom tvrdenej nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby. Požadovanú nemajetkovú ujmu súd žalovanému nepriznal v spojitosti so skutočnosťou, že ani sám žalovaný nepreukázal ním tvrdené skutočnosti o vzniku nemajetkovej ujmy, resp. takej ujmy, ktorá má charakter ujmy závažnej a ktorú by v danom čase a mieste vnímala aj každá iná fyzická osoba.

23. Súd dodal, že aj keď žalobca mohol subjektívne pociťovať krivdu z historického vývoja sporov, ktoré medzi sebou stany vedú, žiadnym relevantným dôkazom však nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy (ani taký dôkaz neoznačil). Na tomto mieste súd zdôraznil, že nie každý tvrdený útok na integritu fyzickej osoby možno vyhodnotiť ako kvalifikovaný zásah do práva na ochranu jej osobnosti. V konaní nebolo preukázané, že by konanie žalobcu bolo objektívne spôsobilé privodiť žalovanému zníženie kvality jeho života, zdravia, zníženie jeho dôstojnosti, vážnosti a cti ohrozujúc jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti v dôsledku čoho mala vzniknúť závažná ujma. Neboli rozhodujúce subjektívne pocity žalovaného do osobnostných práv ktorých malo byť zasiahnuté, ale objektívne hľadisko. V prejednávanej veci tak nedošlo k zásahu do integrity žalovaného, ktorý by si vyžadoval satisfakciu prostredníctvom inštitútu ochrany osobnosti. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nemá charakter občianskoprávneho trestu, ktorý by mal eventuálne sankcionovať žalobcu za vedenie súdnych sporov so žalovaným. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno preukázania porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti, tomuto neprináležalo ani priznanie primeraného zadosťučinenia titulom nemajetkovej ujmy, pretože predpokladom pre priznanie náhrady škody, či nemajetkovej ujmy je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom na súde.

24. Záverom súd dodal, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn. aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazom súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. Z týchto dôvodov vzájomnú žalobu žalovaného zamietol.

25. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

26. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie a napadol ním rozsudok v celom rozsahu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a napokon že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že v priebehu konania opakovane oboznamoval súd s tým, že je so žalobcom vo viacerých súdnych sporoch, v ktorých si uplatňuje škodu, ktorú mu žalobca spôsobil svojim konaním. Konania sú vedené na OS BA III pod sp. zn. 14C/112/2011 (predtým 13C/113/02) a na OS BA II pod sp. zn. 51C/160/2014. Súd ho však nepoučil, že je možné konanie vedené na OS BAII spojiť podľa §166 ods. 1 CSP. Žalovaný tiež informoval súd o porušení svojich základných práv a základných práv svojej firmy WIBAX, s. r. o. konajúcimi súdmi, ktoré mu bránia disponovať svojim majetkom a

tiež o prebiehajúcej exekúcii 332EX 58/19, na základe ktorej má zablokovaný účet a nedisponuje finančnými prostriedkami, aby sa mohol nechať v konaní zastupovať právnym zástupcom. Opakovane počas pojednávania vznášal hmotnoprávnu námietku, s ktorou sa súd nezaoberal a nevysporiadal a v konaní pokračoval a rozhodol, hoci sa jedná o najmladšie konanie medzi sporovými stranami. Vo svojej záverečnej reči predložil súdu aj prehľad časového sledu vybraných udalostí a rozhodnutí súdov SR, z ktorého je zrejmé, že žalovaný sa opakovane nevie dopracovať k svojmu legálnemu majetku pre opakovaný zlý úradný postup súdov. Nejde iba o subjektívny názor žalovaného, ale rovnaký názor má aj Ústavný súd SR vo svojich nálezocho a Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach, ktoré žalovaný v prehľade uviedol. Súd sa tým vôbec nezaoberal, ale rovno vyhlásil rozsudok. Konal chybné. Žalovaný po vyhlásení rozsudku, nechápal konanie sudkyne a z tohto dôvodu si pozrel jej životopis zverejnený na verejne dostupných internetových stránkach, z ktorého zistil priamu personálnu prepojenosť so žalobcom a z tohto dôvodu podal dňa 05.04.2019 námietku zaujatosti sudcu, o ktorej nebolo dodnes rozhodnuté. Žalovaný síce nemá právnické vzdelanie, ale sa mu zdá neetické a nemorálne, ak namietaná sudkyňa pokračuje vo vydávaní rozhodnutí bez toho, aby bolo o tejto námietke rozhodnuté. V ďalšom namietal, že súd vo svojom právnom posúdení (body 24 42 rozsudku) sa obmedzil iba na citáciu zákonov a v odôvodnení rozsudku v bode 43. fabuluje predložené dôkazy a účelovo uvádza, že: „Súd má z vykonaného dokazovania po posúdení právnej veci za dostatočne preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol uzavretím zmluvy o dodávke pitnej vody z verejného vodovodu, záväzkový vzťah, na základe ktorého vznikla žalovanému povinnosť platiť žalobcovi za dodanú pitnú vodu úhradu v zmysle vystavených faktúr. Žalovaný uvedenú povinnosť platiť za dodávku pitnej vody porušil, skutočnosť ktorá viedla žalobcu k podaniu žaloby. Po podaní žaloby, žalovaný dňa 16.11.2016 uhradil istinu, žalovaný vzal žalobu v tejto časti späť a preto súd konanie v tejto časti zastavil. Súhlas žalovaného so späť vzatím žaloby nebol potrebný, nakoľko k späť vzatiu žaloby došlo skôr, než sa začalo pojednávanie(pojednávanie konané dňa 3.11.2016 otvorené nebolo). Nakoľko žalovaný neuhradil žalobcovi žalovanú istinu v lehote splatnosti a túto úhradu vykonal až dňa 16.11.2016, dostal sa s plnením peňažného dlhu do omeškania, z dôvodu ktorého je žalobcovi povinný uhradiť aj zákonný úrok z omeškania vo výške podľa nariadenia vlády SR a to z každého žalobou uplatneného nároku podľa vystavených faktúr, dňom nasledujúcim po dni splatnosti jednotlivých faktúr do dňa 16.11.2016. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že nemá exkluzívny prístup k svojej poštovej schránky z dôvodu ktorému tomuto neboli doručené faktúry, ktorých zaplata sa žalobca domáha, nemožno túto skutočnosť pričítať na vrub žalobcovi, nakoľko je povinnosťou žalovaného zaistiť si prístup k poštovej schránke, či zaistiť si doručovanie poštových zásielok inou formou doručovania(doposielaním na inú adresu, zriadením si poštovej schránky na pošte, doručovaním poštových zásielok do miesta výkonu práce). Na margo súd uvádza, že žalovaný si súdne zásielky riadne preberá na adrese G. X/A, G. ako i so súdom komunikuje z práve uvedenej adresy“. Žalovaný k tomuto uviedol, že nie je možné posudzovať nárok žalobcu voči žalovanému samostatne bez zohľadnenia konania žalobcu z predchádzajúceho obdobia, ktorým spôsobil žalovanému opakovane škodu veľkého rozsahu. Súd ho nepoučil o možnosti spojenia konania s iným starším konaním so žalobcom a nebral do úvahy ani jeho opakovanú hmotnoprávnu námietku, o ktorej nerozhodol a porušil zásadu rovnosti zbraní v konaní. Procesným konaním súdu boli značne obmedzené možnosti obrany žalovaného, čo sa prejavilo aj značnej miere na jeho návrhoch. Ak by nebol znevýhodnený oproti žalobcovi určite by urobil, navrhol a vykonal to, čo mu súd v rozsudku vyčíta, že neurobil, nevykonal, alebo nenavrhol. Žalovanému bola v konaní prakticky odňatá možnosť nechať sa zastupovať kvalifikovaným právnym zástupcom, lebo mal v priebehu konania zablokovaný účet a nedokázal si, napriek snahe, zaobstarať advokáta pro bono, alebo na podielovú odmenu. Žalovaný nemá ani nárok na bezplatnú právnu pomoc, lebo napriek dvadsať rokov trvajúcim atakom zo strany žalobcu na svoj majetok a podnikanie, ešte stále vlastní majetok, ktorý ho, ale na druhej strane zbavuje práva na bezplatnú právnu pomoc zo strany štátu a štát mu pomoc nielenže neposkytol, ale znásobil konanie žalobcu nekonaním pri jeho nerešpektovaní právoplatných rozhodnutí a zlým úradným postupom v ostatných konaniach. Štát a súdy nemôžu zneužívať diskrimináciu žalovaného na základe majetku a toho, že si dovoľil uplatniť svoje zákonom chránené práva aj proti žalobcovi na marenie prístupu žalovaného k spravodlivému súdnemu konaniu. Žalovaný počas procesu opakovane poukazoval na konanie žalobcu v predchádzajúcom období, ktorým mu spôsobil škodu veľkého rozsahu, ktorú mu súdy už čiastočne priznali a žalobca ju aj v roku 2018 zaplatil, čo potvrdil aj sám v priebehu procesu. Žalovaný predložil aj dôkazy o tom, ako ho uvedené spory so žalobcom zaťažili a napriek tomu súd nevykonal žiadne dôkazy, ktoré navrhoval v priebehu procesu žalovaný a keď už žalovaný tieto dôkazy predložil v rámci svojich vyjadrení, súd ich nebral do úvahy a doslova ich ignoroval. Príkladom môže byť aj uvedenie tvrdenia v rozsudku, že „ Po podaní žaloby, žalovaný dňa 16.11.2016 uhradil istinu, žalovaný vzal žalobu v tejto časti späť a preto súd konanie v tejto časti zastavil.“ Súd sa vôbec nezaoberal

tým, akým spôsobom si žalobca vymohol platbu, že zneužil zákon na svoje „mafianske konanie“, platbu si vymohol hrubým nátlakom a vydieraním, a to dokonca aj platbu nad rámec, ktorá ešte nebola po lehote splatnosti, hoci už pri podaní svojho návrhu na vydanie platobného rozkazu mal vedomosť, že je povinný v zmysle právoplatných súdnych rozhodnutí uhradiť žalovanému časť spôsobenej škody, ktorá ako uviedol žalobca bola cez 90.000 eur, teda rádovo vyššia ako požadoval žalobca od žalovaného. Súd svojim rozhodnutím podporil „mafianske“ správanie sa žalobcu. Žalovaný predložil súdu opakovane aj list žalobcovi zo dňa 25.6.2012, v ktorom je uvedené „ Zároveň Vám oznamujeme, že vsi zmysle §§ Občianskeho zákonníka budeme uplatňovať započítanie vzájomných záväzkov a pohľadávok až do ich úplného vysporiadania“. Súd sa tým nezaoberal, ani nevykonal ďalšie dôkazy, porušil princípy materiálnoprávneho štátu. Súd tiež v rozsudku uviedol, že „Pokiaľ žalovaný tvrdil, že nemá exkluzívny prístup k svojej poštovej schránky z dôvodu ktorému tomuto neboli doručené faktúry, ktorých zaplata sa žalobca domáha, nemožno túto skutočnosť pričítať na vrub žalobcovi, nakoľko je povinnosťou žalovaného zaistiť si prístup k poštovej schránke, či zaistiť si doručovanie poštových zásielok inou formou doručovania doposielaním na inú adresu, zriadením si poštovej schránky na pošte, doručovaním poštových zásielok do miesta výkonu práce). Na margo súd uvádza, že žalovaný si súdne zásielky riadne preberá na adrese G. X/A, G. ako i so súdom komunikuje z práve uvedenej adresy.“ Podľa žalovaného ide o fabuláciu a vymyslené konštrukcie zo strany súdu, aby mohol priznať žalobcovi úrok z omeškania, lebo tento nebol schopný predložiť dôkaz o doručení faktúr, ktorých úhrady sa od žalovaného dožadoval. Žalovaný uviedol, že uvedený problém riešil na tomto súde OS BAII v konaní sp. zn. 20C/68/2007, ale bezúspešne, lebo súd nenašiel dostatočný právny záujem pre ochranu jeho zákonom chráneným práv a žalovaný nemal dostatok síl a prostriedkov, aby použil mimoriadny opravný prostriedok na zvrátenie tohto rozhodnutia. Žalovaný uviedol, že je povinnosťou štátu a súdov, aby zabezpečili ochranu jeho práv, právnu istotu a svoje zlyhanie nesmú štátne orgány zneužívať na škodu žalovaného, ak tak činia sú to neklamné znaky neprávneho štátu. Súd mal vykonať dôkaz a overiť si tvrdenia žalovaného zo spisu sp. zn. 20C/68/2007. Žalovaný uviedol, že jeho majetkové práva, ktoré boli v konaní sp. zn. 20C/68/2007 za pomoci OS BAII poškodené sú podľa zákona nepremlčateľné a tiež že 04.03.2019 vymenil zámok na svojej poštovej schránke, následne opäť čelil pokusu o zastrašovanie, šikane a udaniu k čomu bol vypovedať na polícii vo Vrakuni. Dňa 15.03.2019 podal žalovaný podnet na Okresnú prokuratúru BAII, ktorý prokuratúra prijala a do dnešného dňa nedostal od prokuratúry výsledok. Žalovaný počas procesu predložil súdu dostatok dôkazov na to, aby sa mohol vysporiadať s konaním žalobcu ako aj s konaním žalovaného a dôvodmi, ktoré ho k takémuto konaniu viedli, obmedzil sa však iba na citáciu zákonov, ktoré ale použil v rozpore s právami žalovaného. Podobne ako žalobca aj súd svojim výkladom zákona zneužil jeho znenie na pokračovanie porušovania zákonom chránených práv žalovaného. Žalovaným predložené dôkazy síce súd mechanicky v rozsudku spomína, ale sa k nim nevyjadril, ani nezaujal stanovisko. Naopak tvrdenia žalobcu v bode 43. uvádza ako fakt, na základe ktorého rozhodol. Takýmto svojim postupom dospel k úplne opačnému rozhodnutiu, ako keby žalovaným predložené dôkazy pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy. V napadnutom rozsudku došlo zo strany súdu k takému výkladu a aplikácii zákonného predpisu, ktorý sa odchýlil od znenia príslušných ustanovení spôsobom zásadne popierajúcim ich účel a význam. Súd svojim rozhodnutím poprel všetky práva žalovaného voči žalobcovi a odobril konanie žalobcu voči žalovanému, posunul hranicu neprávneho štátu až do sféry, keď verejnosť už začína hovoriť o mafianskom štáte. Z obete urobil vinníka. Súd konal v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR a porušil právo žalovaného na spravodlivý proces. Napadnutý rozsudok považuje za nepreskúmateľný. Žalovaný tiež uviedol, že pokiaľ by súd neporušil v konaní jeho procesné práva a zabezpečil mu aspoň zdanie rovnocenného postavenia voči žalobcovi, ktorý je lokálny monopolný prevádzkovateľ verejného vodovodu a kanalizácie, s pravidelným príjmom zo zákona a prevádzky tohto verejnosťou jemu zvereného majetku, ktoré má podľa zákona prevádzkovať v prospech verejnosti a nie v prospech úzkej skupiny ľudí, ktorí ovládli činnosť žalobcu a nešťítia sa verejne klamať súdom a do justície si nominovať svojich „akoby zamestnancov“, nedosiahlo by protizákonné konanie žalobcu voči žalovanému dnešné rozmery. Žalovaný by si mohol dovoliť v konaní sa nechať zastupovať kvalifikovaným advokátom a tak aspoň čiastočne vyrovnal rovnosť zbraní pri svojej obrane pred útokmi žalobcu. Žalovaný by určite preukázal všetky súdom mu vyčítané údajné nedostatky a uniesol by dôkazné bremeno. Súd svojimi tvrdeniami ignoruje všetky doteraz vydané právoplatné rozsudky a rozhodnutia súdov, ktoré boli vydané v iných konaniach medzi žalobcom a žalovaným v prospech žalovaného a o ktorých súd žalovaný informoval. Súd považuje žalobcom zaplatenú čiastočnú náhradu spôsobenej škody vo výške viac ako 90.000 eur, ktorú v konaní potvrdil sám žalobca, za niečo, čo by každá iná fyzická osoba nevnímala ako závažnú ujmu. Žalovaný uvedenú sumu dosiahol od žalobcu v konaní, ktoré chybou zlého úradného postupu trvá už skoro 20 rokov, žalobca mu zmaril jeho podnikanie, náklady žalovaného na dosiahnutie tohto čiastočného úspechu presiahli sumu 100.000 eur.

Žalovaný by si uplatnil všetky dostupné prostriedky procesnej obrany a procesného útoku, ktoré mu dovoľuje zákon, keby boli naplnené jeho legitímne očakávania a sudy mu poskytli účinnú a včasnú súdnu ochranu pred konaním žalobcu už na začiatku jeho protiprávneho konania a nie až po 20 rokoch. Súd pri svojom právnom posúdení veci vychádzal hlavne zo zákona č. 442/2002 Z. z. ako aj zo všeobecných obchodných podmienok a žalobcove konanie označil za zákonné. Súd konal chybne. Pri posudzovaní sporu medzi žalobcom a žalovaným mal na mysli váhu postaviť závažnosť protiprávneho konania žalobcu voči žalovanému z predchádzajúceho obdobia a výšku spôsobenej a vyplatenej majetkovej ujmy. Pre súd majú zákonom chránené práva žalovaného nulovú hodnotu. Správne mal postupovať tak, že v prvom rade vylúči porušenie základných práv žalovaného, ktoré mu garantuje Ústava SR ako zákon najvyššej právnej sily, následne mal svoju právnu úvahu smerovať k povinnostiam, ktoré žalobcovi ukladá Občiansky zákonník a Obchodný zákonník a skúmať konanie žalobcu z pohľadu týchto zákonov, lebo len tak je možné dosiahnuť právnu istotu a rovnosť pred zákonom. Súd svojim výkladom práva nadržia žalobcovi a robí z neho zákonne nepostihnutelnú organizáciu.

27. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Poukázal na § 293 CSP, podľa ktorého „ustanovenia o spojení vecí sa nepoužijú, ibaže by predmetom konaní boli spotrebiteľské spory.“ Uviedol, že ostatné spory, ktoré vedie žalovaný so žalobcom, a na ktoré žalovaný v odvolaní odkázal, nie sú spotrebiteľskými spormi, a preto nebolo možné ich s prejednávanou vecou spojiť v zmysle ustanovenia § 166 ods. 1 CSP. Z uvedeného dôvodu nebolo potrebné, aby súd prvej inštancie o tejto „nemožnosti“ žalovaného poučoval, odhliadnuc od skutočnosti, že opomenutie poučovacej povinnosti súdom prvej inštancie v žiadnom prípade nemožno kvalifikovať ako nedostatok procesných podmienok. Ďalej k tomuto odvolaciemu dôvodu žalovaný uviedol, že: „opakovane počas konania vznášal hmotnoprávnu námietku, s ktorou sa súd nezaoberal a nevysporiadal a v konaní pokračoval a rozhodol“, hoci žalovaný nekonkretizuje, akú hmotnoprávnu námietku má na mysli. Žalovaný počas konania pri viacerých príležitostiach použil vyjadrenie „vznášam hmotnoprávnu námietku“ bez toho, aby uviedol, čo konkrétne namieta, z čoho žalobca usudzuje, že žalovaný nepozná význam ani obsah tohto právneho inštitútu. Avšak ani prípadné neprihliadnutie na hmotnoprávnu námietku (nech už by išlo o akúkoľvek) nie je možné kvalifikovať ako nedostatok procesných podmienok.

K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/ CSP žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie konal chybne, ak sa nezaoberal ním predloženým časovým sledom vybraných udalostí a rozhodnutí súdov SR, z ktorého je podľa žalovaného zrejmé, že žalovaný sa opakovane nevie dopracovať k svojmu legálnemu majetku pre opakovaný zlý postup súdov. Nie je pravdou, že by sa súd prvej inštancie uvedenými okolnosťami nezaoberal, o čom svedčia body 50 až 52 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Na margo časového prehľadu predloženého žalovaným, žalobca uviedol, že obsahoval jednak spory a ďalšie okolnosti nijako nesúvisiace so žalobcom, ako aj spory, ktoré síce žalovaný vedie so žalobcom, no nemajú žiaden vzťah k prejednávanej veci (týkajúcich sa iných odberných miest a iných zmluvných, resp. zodpovednostných vzťahov). Nie je úlohou súdu v tomto konaní naprávať nepravosti a pochybenia, ktoré žalovaný utrpel v iných súdnych, trestných, či administratívnych konaniach. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne posúdil, že predmetom tohto sporu je jednoduché porušenie zmluvných povinností žalovaným (nezaplatenie faktúr, resp. zaplatenie faktúr po ich splatnosti). Súd prvej inštancie správne izoloval prejednaný spor od ostatných sporov žalobcu a žalovaného, nakoľko samotná skutočnosť, že žalovaný vedie so žalobcom súdne spory týkajúce sa iných nehnuteľností podliehajúcich iným zmluvným alebo zodpovednostným vzťahom ho nezbavuje jeho povinností ako odberateľa zo Zmluvy č. O. zo dňa 13.05.2005. Žalovaný nikdy nerozporoval, že by využíval služby žalobcu (odoberal pitnú vodu z verejného vodovodu) na predmetnom odbernom mieste, pričom žalobcom oprávnené vystavené faktúry neuhradil včas. Žalobca v súlade so zákonom využil svoje zákonné oprávnenie a z dôvodu neuhradenia faktúr viac ako 30 dní od ich splatnosti prerušil dodávku pitnej vody do predmetnej nehnuteľnosti, pričom žalobca ako dodávateľ nezodpovedá za škody, ktoré by využitím tohto jeho zákonného oprávnenia odberateľovi vznikli a odberateľ je zároveň povinný uhradiť náklady vzniknuté v príčinnej súvislosti s uplatnením jeho zákonného oprávnenia. Žalovaný v odvolaní ďalej namietol „priamu personálnu prepojenosť sudkyne so žalobcom“. Hoci žalobca nedisponuje žalovaným spomínanými námietkami, a preto sa nevie vyjadriť k ich obsahu, je nepochybné, že tieto námietky boli adresované súdu prvej inštancie až po vydaní rozsudku. Vzhľadom na časové súvislosti je teda zrejmé, že v čase vydania rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 57 Civilného sporového poriadku nič nebránilo súdu prvej inštancie vydať rozhodnutie vo veci samej alebo rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d/ CSP žalovaný opäť uvádza, že nie je možné posudzovať jeho nárok samostatne bez zohľadnenia konania žalobcu z predchádzajúceho obdobia, ktorým spôsobil žalovanému škodu

veľkého rozsahu. K uvedenému sa žalobca vyjadril vyššie. Žalobca v plnom rozsahu rešpektuje postavenie žalovaného, ako spotrebiteľa, v predmetnej sporovej veci. Rovnako žalobca rešpektuje názor, že žalovaný je ako spotrebiteľ „chránenou“ stranou v konaní, avšak základným rámcom, ktorý predurčuje rozsah ochrany spotrebiteľa a najmä hranice, ktoré nemožno prekročiť, je zásada rovnosti strán konania. Napriek tomu, že súd má aktívne vyvažovať slabšie postavenie spotrebiteľa v konaní, naďalej musí zostať v intenciách, ktoré nevzbudzujú pochybnosti o nepredpojatosti súdu. Súd v žiadnom prípade nemôže žalovanému spotrebiteľovi v plnom rozsahu nahrádzať právneho zástupcu. Nie je pravdou, že by sa súd prvej inštancie v konaní nepričinil o vyváženie procesného postavenia žalovaného ako slabšej procesnej strany. Žalobca sa nedokáže kvalifikovane vyjadriť k písomným podaniam súdu prvej inštancie adresovaným žalovanému, no na pojednávaniach bol svedkom opakovaných poučení žalovaného súdom prvej inštancie a výziev na úpravu jeho návrhov. O uvedenom svedčí aj skutočnosť, že konečnú podobu vzájomnej žaloby žalovaného (pôvodne uplatnenú podaním žalovaného zo dňa 23.11.2016, doplnenú podaním zo dňa 03.04.2017, podaním zo dňa 04.10.2018, podaním zo dňa 22.11.2018) žalovaný s pomocou súdu prvej inštancie ustálil až na pojednávaní dňa 24.01.2019. Sťažnosti žalovaného o odňatí možnosti nechať sa zastupovať kvalifikovaným právnym zástupcom považuje žalobca za neopodstatnené. Samotná skutočnosť, že žalovaný nespĺňa podmienky na priznanie nároku na bezplatnú právnu pomoc neodôvodňuje záver o odňatí práva na spravodlivý proces, rovnako ako ani skutočnosť, že žalovaný má zablokované bankové účty v dôsledku prebiehajúcej exekúcie, pričom je irelevantné, kto je v predmetnej exekučnej veci oprávneným. Pre úplnosť žalobca dodal, že ide o osobu odlišnú od žalobcu. Argument žalovaného, že je vo veci odmietnutia nároku na bezplatné právne zastúpenie diskriminovaný z dôvodu, že vlastní majetok je absurdný a popiera význam inštitútu bezplatnej právnej pomoci. Podľa ustanovenia § 185 ods. 1 CSP: „Súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.“, pričom podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov SR: „Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. (R 37/1993)“. List žalovaného adresovaný žalobcovi zo dňa 25.06.2012, nemá pre prejednávanú vec žiadnu relevanciu. Predmetom sporu v tejto veci je neuhradenie faktúr (resp. uhradenie faktúr po lehote splatnosti), pričom k dodaniu služieb žalovanému, ako aj k vystaveniu faktúr za dodané služby, došlo v období rokov 2014 až 2016. Podľa ustanovenia § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka: „Započítat' nemožno premlčané pohľadávky, pohľadávky, ktorých sa nemožno domáhať na súde, ako aj pohľadávky z vkladov. Proti splatnej pohľadávke nemožno započítať pohľadávku, ktorá ešte nie je splatná.“ Pohľadávka, ktorú si žalobca voči žalovanému uplatnil v tomto spore v roku 2012 nielen že nebola splatná, ale ani neexistovala. Na okraj žalobca uviedol, že prejav vôle žalovaného zachytený v liste zo dňa 25.06.2012 vo všeobecnosti nie je spôsobilý vyvolať účinky jednostranného započítania voči akýmkoľvek vzájomným pohľadávkam žalobcu a žalovaného, nakoľko nie je dostatočne určitý. „Kompenzačný právny úkon nemusí mať písomnú formu, avšak musí spĺňať zákonom ustanovené náležitosti platnosti právneho úkonu. V tomto prípade pôjde predovšetkým o náležitosť prejavu vôle smerujúceho k započítaniu, ktorý musí byť dostatočne určitý predovšetkým vo vzťahu k tomu, ktorú pohľadávku, z ktorého právneho titulu a v akej výške započítava, ako aj vo vzťahu k tomu, proti ktorej pohľadávke dlžníka (zároveň veriteľa) sa jej dlh započíta.“ (Števček M., Dulak, A., Bajánková J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451 - 880. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015, 2049 s.). Ďalej žalovaný dáva za vinu okresnému súdu Bratislava II, že v konaní pod sp. zn. 20C/68/2007 nenašiel právny záujem na určení jeho vlastníckeho práva k poštovej schránke na adrese odberného miesta, ktorú žalovaný uviedol v Zmluve č. O. zo dňa 13.05.2005 ako korešpondenčnú adresu, a na ktorú mu žalobca oprávnenne doručoval faktúry. Žalovaný si zjavne neuvedomuje, že dôkazné bremeno o naliehavosti jeho právneho záujmu v spore nenesie konajúci súd, ale strana sporu, teda on. Jedine žalovaný (v uvedenom spore s najväčšou pravdepodobnosťou žalobca) zodpovedá za neunesenie dôkazného bremena a následnú stratu sporu. Podľa spisovej značky konania je možné predpokladať, že spor o vlastníctvo poštovej schránky a s ním súvisiace problémy s doručovaním písomností žalovanému pretrváva minimálne od roku 2007. Žalobca opätovne uviedol, že v prejednávanom spore sa koná o faktúrach za služby dodané v období rokov 2014 až 2016. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalovaný zodpovedá za stav poštovej schránky na svojej nehnuteľnosti a v prípade, že nevie účinne zabezpečiť bezproblémové doručovanie písomností, ktorých doručovanie na túto konkrétnu adresu si vyžiadal, má podniknúť potrebné kroky. Ak mal žalovaný už minimálne v roku 2007 vedomosť o problémoch s doručovaním, do roku 2014, kedy mu bola doručovaná prvá sporná faktúra, mal dostatok času takéto kroky podniknúť, preto sa žalobca v plnej miere stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie v bode 43 odôvodnenia rozsudku. Žalovaný ďalej namieta, že súd prvej inštancie „... svojím postupom dospel k úplne opačnému rozhodnutiu, ako keby žalovaným predložené dôkazy pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy“, avšak neuvádza žiadne konkrétne dôkazy,

ktoré podľa jeho názoru súd prvej inštancie nesprávne interpretoval alebo z ktorých by vyvodil nesprávne skutkové závery. Žalovaný nekonkretizuje, aké ďalšie (v konaní pred súdom prvej inštancie neuplatnené) prostriedky procesnej obrany a prostriedky procesného útoku má na mysli, avšak v tomto kontexte je potrebné mať na zreteli, že uplatnenie ďalších prostriedkov procesnej obrany a ďalších prostriedkov procesného útoku v odvolacom konaní je limitované ustanovením § 366 Civilného sporového poriadku. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h/ CSP žalovaný uvádza: „Súd pri svojom právnom posúdení vychádzal hlavne zo zákona č. 442/2002 Z. z. ako aj so všeobecných obchodných podmienok a žalobcove konanie označil za zákonné. ... Správne mal postupovať tak, že v prvom rade vylúči porušenie základných práv žalovaného, ktoré mu garantuje Ústava SR ako zákon najvyššej právnej sily, následne mal svoju právnu úvahu smerovať k povinnostiam, ktoré žalobcovi ukladá Občiansky zákonník a Obchodný zákonník a skúmať konanie žalobcu z pohľadu týchto zákonov, lebo len tak je možné dosiahnuť právnu istotu a rovnosť pred zákonom.“ V otázke právneho posúdenia, žalobca poukázal na nasledujúce rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky:

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 252/04 zo dňa 31.08.2004:

„Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov.“

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 50/04 zo dňa 03.03.2004:

„Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi.“

28. Žalovaný vo svojom vyjadrení z 25.07.2019 znova zopakoval, že v uvedenom súdnom konaní neboli splnené procesné podmienky. Procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a subjektov civilného konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ súdneho konania, vyplývajúci zo základných ustanovení Civilného <<https://www.noveaspi.sk/products/lawText/13/46704/1/2?vtextu=civilnC3%BD%20sporov%C3%BD%20poriadok%23lema1554>> sporového <<https://www.noveaspi.sk/products/lawText/13/46704/1/2?vtextu=civilnC3%BD%20sporov%C3%BD%20poriadok%23lema1555>> poriadku. <<https://www.noveaspi.sk/products/lawText/13/46704/1/2?vtextu=civilnC3%BD%20sporov%C3%BD%20poriadok%23lema1556>> Na procesné podmienky konania súd prihliada kedykoľvek počas konania, čo sa v tomto prípade, z dôvodov popísaných v odvolaní nestalo. Súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl. 46 Ústavy SR <<https://www.noveaspi.sk/products/lawText/13/46704/1/ASPI%253A/460/1992%20Zb.%2523%25C8I/.46>> sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR <<https://www.noveaspi.sk/products/lawText/13/46704/1/ASPI%253A/460/1992%20Zb.%2523%25C8I/.48>> má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Z dôvodov popísaných v odvolaní, ako aj z dôvodov popísaných nižšie v tomto vyjadrení má žalovaný za to, že v tomto prípade došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V tomto prípade ide o iné vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia, tie žalovaný vo svojom odvolaní popísal. Súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V tomto prípade ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Tento dôvod žalovaný taktiež

riadne uviedol vo svojom odvolaní. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V tomto prípade ide tiež o vadu skutkovú, ktorá môže byť dôvodom odvolania. Ide o nesprávny postup súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, pričom súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané; Žalovaný poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil veľmi stroho, pričom podľa názoru žalovaného rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahuje odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami sporu. Súd prvej inštancie sa viacercým i tvrdeniami žalovaného žiadnym spôsobom nezaoberal. Aj z uvedeného dôvodu, podľa názoru žalovaného, má toto konanie v zmysle §365 ods. 1 písm. d/ CSP inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to skutočnosť, že Okresný súd Bratislava II v tomto prípade nepostupoval v súlade s § 220 CSP a svoje rozhodnutie neodôvodnil dostatočne. V zmysle § 191 ods. 1 CSP „Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.“ V zmysle § 220 ods. 2 CSP „V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.“ Žalovaný má za to, že právo na spravodlivý proces vylučuje ľubovôľu súdov pri rozhodovaní, a preto je povinnosť súdov svoje rozhodnutie podľa vyššie citovaných ust. Civilného sporového poriadku odôvodniť, a to tam uvedeným spôsobom. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Ak to chýba, potom ide o tzv. inú vadu konania. Súd by mal pri svojom rozhodovaní vychádzať zo starostlivo zisteného skutkového stavu veci. Je rovnako potrebné, aby súd v odôvodnení rozsudku presvedčivými argumentmi vyvrátil právne nesprávne námietky účastníkov. Žalovaný je toho názoru, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k skutkovým zisteniam, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej súd hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich hodnovernosti, ich pravdivosti, zákonnosti a dôležitosti pre ustálenie skutkového stavu, z ktorého následne vychádza pri právnom hodnotení a rozhodnutí. Zásada voľného hodnotenia dôkazov neznamená ľubovôľu ich hodnotenia, ale hodnotenie vykonaných dôkazov musí vychádzať z formálne logického úsudku založeného na vykonaných dôkazoch. Pri hodnotení dôkazov súd hodnotí predovšetkým pravdivosť toho ktorého dôkazu. V rámci hodnotenia dôkazov je potrebné zohľadniť aj vzájomnú nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a ďalšie okolnosti. Práve v intenciách uvedeného má žalovaný za to, že došlo zo strany súdu k pochybeniu pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z dôvodov uvedených v odvolaní má žalovaný za to, že odôvodnenie rozsudku súdu je nepresvedčivé, a to z dôvodu, že Okresný súd Bratislava II nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie vo veci. Rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II je nepreskúmateľné. Tvrdenia žalovaného podporuje napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Sžo 65/2008 zo dňa 10.02.2009, v zmysle ktorého „Súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu...“ Senáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zväčša vychádzajú z judikatúry ústavného súdu o dostatočnom odôvodnení ako súčasť práva na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky a ďalej argumentujú, že „nepreskúmateľnosť rozhodnutia treba považovať za porušenie práva účastníka na spravodlivý súdny proces (5 Obdo 32/2013) alebo „nedostatok alebo nezrozumiteľnosť dôvodov rozhodnutia predstavuje závažné procesné pochybenie súdu.“ (4 MCdo 6/2013, podobne aj 2 MCdo 24/2012, 7 Cdo 69//2013, 2 Cdo 11/2010 a 2 Cdo 170/2005). Vzhľadom na uvedené má žalovaný za to, že konaním súdu došlo k zásahu do práva žalovaného na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a tiež článku 6 ods. 1 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd tiež, z dôvodu nedostatočného odôvodnenia sťažil možnosť žalovanému riadne sa voči argumentácii brániť v odvolacím konaní. Žalovaný zdôraznil, že materiálny právny štát stojí mimo iného na dôvere občanov v právo a právny poriadok. Podmienkou takejto dôvery je stabilita právneho poriadku a dostatočná miera právnej istoty občanov. Legislatívna úprava i súdna prax tak na národnej ako i európskej úrovni zabezpečujú štandardy ochrany spotrebiteľov pred konaním, ktoré ich môže rôznym spôsobom poškodzovať. Poskytovatelia tovarov a služieb využívali - využívajú - slabšie postavenie spotrebiteľov, čomu sa súčasná legislatíva snaží aktívne a spravodlivo zabrániť. V bežnom sporovom konaní súd vykoná len tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu. Súd nemôže prevziať

dôkaznú iniciatívu. Súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako mu ho vykreslia strany sporu svojimi dôkazmi. Odráža sa tým celková koncepcia civilného procesu, ktorý je vybudovaný na princípoch kontradiktórnosti konania, arbitrárneho poriadku a prejednávacom princípe. V spore s ochranou slabšej strany však dochádza k príklonu k tzv. vyšetrovaciemu princípu. Súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, a zároveň takéto dôkazy sám obstará. Súd sa nemusí spoliehať na splnenie si dôkaznej povinnosti spotrebiteľa a môže prevziať dôkaznú iniciatívu sám, čím je spotrebiteľovi poskytnutá vyššia miera procesnej ochrany. V tomto prípade však súd nevykonal ani dôkazy, ktoré žalovaný navrhol, pričom svoje rozhodnutie podľa názoru žalovaného neodôvodnil dostatočne. Produkované závery a názoru súdu prvej inštancie sú podľa názoru žalovaného nepodložené, súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení iba teoretizuje, predkladá hypotézy, ktoré sa nezakladajú na reálnych skutočnostiach. Žalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie sa bez ďalšieho priklonil jednostranne iba k vyjadreniam žalobcu.

29. K uvedenému zaslal vyjadrenie žalobca (dupliku zo dňa 07.08.2019) v ktorom uviedol, že žalovaný v replike vyčíta súdu prvej inštancie, že rozsudok odôvodnil príliš stroho a v jeho odôvodnení chýbajú odpovede na všetky argumenty prednesené stranami sporu. Podľa § 220 ods. 2 CSP: „V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.“ Žalovaný v priebehu konania zahltil súd prvej inštancie početnými vyjadreniami a množstvom dôkazov, ktoré nijako nesúviseli s meritom veci. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie sa vyjadril ku každému podstatnému skutkovému tvrdeniu žalovaného súvisiaceho s meritom veci tak, ako to právny poriadok od konajúceho súdu vyžaduje. Požiadavkou zakotvenou v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, na ktoré sa odvoláva v replike aj žalovaný, je jasné a výstižné vysvetlenie posúdenia súdu iba k podstatným skutkovým tvrdeniam sporových strán. V nadväznosti na uvedené žalobca opätovne odkázal aj na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky: „...súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. ... Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.“ (Uznesenie Ústavného súdu zo dňa 03.07.2003, sp. zn. IV. ÚS/115/03) Žalobca je toho názoru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci napriek mnohým obštrukciám zo strany žalovaného správne posúdil, že predmetom tohto sporu je jednoduché porušenie zmluvných povinností žalovaného ako odberateľa zo Zmluvy č. O. zo dňa 13.05.2005 (nezaplatenie faktúr, resp. zaplatenie faktúr po dátume ich splatnosti). Súd prvej inštancie správne izoloval prejednávany spor od ostatných sporov medzi žalobcom a žalovaným, nakoľko samotná skutočnosť, že žalovaný vedie so žalobcom súdne spory týkajúce sa iných nehnuteľností podliehajúcich iným zmluvným alebo zodpovednostným vzťahom ho nezabavuje povinnosti plniť jeho záväzky voči žalobcovi zo Zmluvy č. O. zo dňa 13.05.2005. Opätovne uviedol, že žalovaný nikdy nerozporoval, že by využíval služby žalobcu (odoberal pitnú vodu z verejného vodovodu na odbernom mieste - G. X/A, G.), pričom žalobcom oprávnene vystavené faktúry neuhradil včas. Žalobca v súlade so zákonom využil svoje zákonné oprávnenie a z dôvodu neuhradenia faktúr viac ako 30 dní od ich splatnosti prerušil dodávku pitnej vody do predmetnej nehnuteľnosti. Žalobca ako dodávateľ nemôže zodpovedať za škodu, ktorá využitím tohto jeho zákonného oprávnenia odberateľovi údajne vznikla, a žalovaný ako odberateľ je zároveň v zmysle zákona povinný uhradiť náklady žalobcu, ktoré tomuto vznikli v príčinnej súvislosti s uplatnením zákonného oprávnenia. Žalobca má za to, že v konaní predchádzajúcom vydaniu rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 58C/91/2016-299 zo dňa 21.03.2019 (i) boli splnené procesné podmienky, (ii) nebolo zo strany súdu nesprávnym procesným postupom znemožnené žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, (iii) nerozhodol vylúčený sudca, (iv) konanie nemalo inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, (v) súd vykonal všetky navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe ktorých (vi) dospel k správnym skutkovým zisteniam, (vii) nie sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré neboli v konaní uplatnené, (viii) a rozhodnutie súdu nevychádza z nesprávne zisteného právneho posúdenia veci.

30. Napokon žalobca sa v odvolacom konaní vyjadril aj podaním z 15.5.2020, v ktorom zhrnul skutkový stav predmetnej veci s tým, že sa v danej veci domáhal zaplataenia istiny vo výške 642,07 Eur s príslušenstvom z dôvodu dodávky vody žalovanému a následnému neuhradeniu vystavených faktúr zo strany žalovaného. Žalovaný žalovanú istinu uhradil dňa 16.11.2016. Žalovaný sa vzájomnou žalobou (počas konania veľakrát menenou a dopĺňanou, naposledy na pojednávaní dňa 24.01.2019) domáhal voči žalobcovi zaplataenia sumy 453,02 Eur titulom majetkovej ujmy a sumy 45.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy, a to na tom skutkovom základe, že táto majetková ujma mala údajne vzniknúť na základe:

a/ straty času za dni 15.11.2016 a 16.11.2016 vo výške 126,75 Eur (keď dňa 15.11.2016 žalovaný podal trestné oznámenie na žalobcu a jeho zamestnancov a zabezpečoval si vodu pre chod domácnosti, a keď dňa 16.11.2016 navštívil stredisko žalobcu za účelom spísania reklamácie a úhrady dlžnej sumy),

b/ náhrady za cestovné za tieto dni vo výške 22,225 Eur, a

c/ za údajné neoprávnené obohatenie na strane žalobcu vo výške 306,04 Eur (tu je chyba v písaní/počítaní na strane žalovaného, a má sa jednať o sumu 304,04 Eur), ktoré má údajne pozostávať zo súm za vystavenie upomienky 25 x 5 Eur = 125 Eur a zo sumy 182,16 Eur ako sumy za prerušenie a obnovenie dodávky vody. Nemajetkovú ujmu žalovaný odôvodnil v podstate veľmi všeobecne a nepresvedčivo, kde poukazoval najmä na úplne iné nesúvisiace súdne konania, ktoré vedie aj voči žalobcovi, ale aj voči tretím subjektom, ktoré nemajú so žalobcom nič spoločné. Žalovaný počas konania nikdy nespochybnil, a ani to netvrdil, že by mu žalobca nedodal služby, ktoré si následne žalobca vyfakturoval faktúrami, ktorých úhrady sa podanou žalobou v tomto konaní domáhal. Žalovaný počas konania poukazoval (a to pomerne zmätočne) na iné súdne konania, ktoré vedie jednak so žalobcom, a jednak aj na ďalšie konania, ktoré vedie proti úplne iným subjektom ako je žalobca, resp. dokonca aj konanie, kde bol samotný žalovaný uznaný za vinného zo spáchania trestného činu. Žalobca opakovane počas konania tvrdil, že žalovaný zahľucuje konajúci súd svojimi obsiahlymi vyjadreniami, ktoré sa len veľmi málo, ak vôbec, týkali prejednávanej veci. Žalovaný vyčítal žalobcovi z nepochopiteľného dôvodu to, že žalovaný nemá prístup k svojej poštovej schránke, pričom poukazoval na konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn.: 20C/68/2007. K uvedenému žalobca uviedol (v zhode so súdom prvej inštancie), že je výlučne zodpovednosťou žalovaného, aby si prístup k svojej schránke zabezpečil. Ku konaniu pod sp. zn. 20C/68/2007 žalobca uviedol len toľko, že toto konanie sa netýka žalobcu, ktorý v ňom nefiguruje ako sporová strana, avšak podľa verejne dostupných informácií je toto konanie už právoplatne ukončené, a v tomto konaní bol žalovaný neúspešný. Z rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 8Co/887/2014 (dostupné na internete: <<https://obcan.justice.sk/content/public/item/521af030-0059-4992-96a7-524af06a7f51>> vyplýva, že Krajský súd v Bratislave svojim rozsudkom potvrdil zamietavý rozsudok Okresného súdu Bratislava II pod sp. zn. 20C/68/2007. Nad rámec uvedeného žalobca ešte z verejne dostupných informácií zistil, že žalovaný podal aj voči tomuto rozsudku Krajského súdu ústavnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Ústavný súd uznesením č. k.: III. ÚS 341/2016-14 a to tak, že sťažnosť odmietol. Žalovaný napokon žalovanú istinu dňa 16.11.2016 aj uhradil, pričom paradoxne v nadväznosti na túto úhradu podal voči žalobcovi vzájomnú žalobu, kde sa domáhal náhrady údajnej strany času za deň 15.11.2016 (v súvislosti s podaním trestného oznámenia a zabezpečením vody pre domácnosť) a za deň 16.11.2016 (návšteva pracoviska BVS, spísanie reklamácie, úhrada žalovanej čiastky do pokladne žalobcu) a náhrady cestovných nákladov. Žalovaný tvrdí, že mu konaním žalobcu vznikla ujma, nakoľko bol nútený podať trestné oznámenie, zabezpečiť si vodu pre domácnosť, a uhradiť čiastku žalobcovi. Žalovaný však absolútne vôbec ničím nepreukázal, že by voči nemu konal žalobca protiprávne, t. j. že by žalobca prerušil dodávku pitnej vody v rozpore s uzavretou zmluvou, alebo v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. To, že žalovaný neuhradzoval vystavované faktúry, v dôsledkom čoho žalobca využil svoje oprávnenie na prerušenie dodávky vody, nemôže znamenať, že žalobca je zodpovedný žalovanému za jeho náklady súvisiace s nápravou tohto stavu, ktorý si žalovaný sám spôsobil. Úplne nepochopiteľná je žiadosť žalovaného, aby mu žalobca nahradil aj údajnú majetkovú ujmu spôsobenú tým, že žalovaný podal na žalobcu, resp. jeho zamestnancov trestné oznámenie. Ak už chce žalovaný takúto majetkovú ujmu nahradiť, tak mal tak urobiť v predmetnom trestnom konaní. Žalovaný koniec koncov ani nepreukázal, že by dané trestné oznámenie bolo úspešné. Žalovanému nemôžu byť nahradzané náklady v súvislosti s tým, že sa rozhodol podať neodôvodnené trestné oznámenie. Žalovaný teda vôbec nepreukázal ani tvrdeniami, ani dôkazmi, a to čo i len v najmenšej možnej miere dôvodnosť požadovanej náhrady za stratu času vo výške

126,75 eur a náhradu pohonných hmôt 22,225 eur. Čo sa týka údajnej náhrady vo výške 306,04 eur, ktorá sa skladá zo súm za vystavenie upomienky 25 x 5 eur = 125 eur a zo sumy 182,16 eur ako sumy za prerušenie a obnovenie dodávky vody, tu žalobca poukázal na svoje doterajšie písomné podania. Žalobca bol plne oprávnený pristúpiť k prerušeniu dodávky vody žalovanému z dôvodu neuhrádzania faktúr. Požadovanie poplatku za prerušenie a obnovenie dodávky vody bolo v plnej miere legitímne. K sume 125 eur žalobca uviedol, že žalovaný vôbec nešpecifikoval o aké upomienky (má ich byť 25) má ísť. Čo sa týka upomienok, resp. sankcií vo výške 5 eur za upomienku, ktoré tvorili súčasť žalovanej istiny, tu žalobca poukázal na písomný obsah žaloby, ako aj na čl. XII Všeobecných obchodných podmienok účinných od 01.07.2014, podľa ktorých bol žalovaný povinný zaplatiť 5 eur, ak v lehote splatnosti nezaplatil akúkoľvek splatnú faktúru, alebo ak mu žalobca doručil druhú upomienku. Tieto skutočnosti boli zo strany žalobcu jednoznačne preukázané, a žalovaný vlastne ani vôbec nevysvetlil, na základe čoho by mal mať voči žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 125 Eur. Pokiaľ išlo o sumu 45.000 Eur titulom nemajetkovej ujmy, žalovaný vôbec nepreukázal, že by mu nejaká nemajetková ujma v dôsledku konania žalobcu vznikla. Žalovaný počas celého konania prezentuje svoj subjektívny pohľad na vedené súdne konania, jednak voči žalobcovi, jednak voči tretím subjektom, a spája tak nespojiteľné a hlavne zmätočné vyjadrenia do jedného celku. Žalobca navyše počas konania vzniesol aj námietku premlčania uvedeného nároku, ktorý sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, a ak by aj žalovanému vznikol, tak by bol premlčaný. Čo sa týka samotného odvolania žalovaného, tu žalovaný „vsadil na istotu“ a ako dôvodnosť odvolania uviedol všetky dôvody v zmysle § 365 ods. 1 CSP. Žalovaný vyčíta súdu prvej inštancie, že ho nepoučil o tom, že je možné toto konanie spojiť s iným konaním. Toto iné konanie (51C/160/2014) nie je spotrebiteľským sporom, a preto sa tieto dve konania nemôžu spájať. A aj keby sa spojili mohli, tak uvedené vôbec nemá súvis s meritom tohto konania, a s tým, že žalovaný svoj nárok uplatnený vzájomnou žalobou vôbec nepreukázal, a neuniesol dôkazné bremeno, a ani bremeno tvrdenia. Žalovaný tiež nepochopiteľne poukazuje na exekúciu iného subjektu (spoločnosti WIBAX, s. r. o., ktorého je konateľom a spoločníkom), čo však nemá s týmto konaním žiadny súvis. Pre úplnosť žalobca uviedol, že žalobca v tejto exekúcii vôbec nijako nefiguruje. Žalovaný poukazoval na svoj prehľad súdnych konaní (zmätočný a neprehľadný časový prehľad veľkého množstva konaní, ktoré spolu často nesúvisia, a vo veľkej miere nesúvisia ani so žalobcom), a že toto nevzal súd do úvahy. Súd však nemusí v zmysle judikatúry EŠLP dávať odpoveď na každý jeden argument sporovej strany, ale len na podstatné argumenty, ktorými strana odôvodňuje svoj nárok, resp. obranu voči nároku. Tento uvedený časový prehľad žalovaného však neodôvodňuje vôbec nič. Súd sa v tomto konaní sústredil výlučne len na merito veci, a preto sa správne nezaoberal nepodstatnými a zahlcujúcimi informáciami zo strany žalovaného. Pokiaľ ide o námietkou zaujatosti žalovaného voči konajúcej sudkyňi, žalovaný v nej poukazoval na to, že konajúca sudkyňa vykonávala koncipientskú prax v advokátskej kancelárii G. - O., s. r. o., a že advokáti tejto advokátskej kancelárie boli vedení vlastníci 49 % akcií v spoločnosti Infra Servises, a. s., ktorej väčšinovým vlastníkom je žalobca. Ide teda o dcérsku spoločnosť žalobcu. K uvedenému potom žalobca uviedol, že sa v plnej miere pridriava vyjadrenia konajúcej sudkyne k danej námietke, t. j., že len samotný fakt, že vykonávala koncipientskú prax neznamená, že sa dostala do styku s pracou pre spoločnosť Infra Servises, a. s., ktorá navyše ani nie je sporovou stranou tohto konania. A navyše nie každý kolegiálny, resp. pracovný vzťah je možné automaticky považovať za taký vzťah, pri ktorom je možné mať dôvodné podozrenie zo zaujatosti. V tomto smere žalobca odkázal napr. na Uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 25.11.2013, sp. zn.: 7 Nc 56/2013: „Žiada sa uviesť, že aj pokiaľ ide o vzťah sudcu k účastníkovi konania, alebo k jeho zástupcovi, ktorý je (bol) sudcom (nepôsobiacom na rovnakom súde), je súdna prax jednotná v názore, že kolegiálny vzťah, ktorý neprekročí tomu zodpovedajúce medze, objektívne nezakladá dôvod pochybovať o nezaujatosti sudcu, keďže vzájomné vzťahy medzi sudcami sú založené na profesionalite a kolegiálnosti (obdobne napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Nc 1/2012, sp. zn. 7 Nc 35/2012, sp. zn. 1 Nc 9/2012, sp. zn. 1 Nc 8/2010 a iné). Len samotná existencia profesionálnych (kolegiálnych) vzťahov medzi sudcami hoci aj na tom istom súde, za situácie, že rodinný príslušník niektorého zo sudcov tohto súdu je advokátom zastupujúcim účastníka konania samé osebe nezakladajú dôvod pochybovať o ich nezaujatosti. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy je povinný vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia v zmysle § 2 ods. 2 zák. č. 385/2000 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-385/2000>> Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-385/2000>>o sudcoch a prísediacich v znení zmien a doplnkov a je povinný prejednať a rozhodnúť všetky veci, ktoré mu boli pridelené v súlade s platným rozvrhom práce súdu. Obsah tohto práva a povinnosti je základným pilierom výkonu funkcie sudcu.“ Ďalej poukázal aj na rozhodnutie publikované v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu pod č. R 2/2008, ktoré sa síce týka vylúčenia sudcu podľa Trestného poriadku, ale jeho právne závery sú plne aplikovateľné (vzhľadom na

rovnaké zásady, na ktorých stojí inštitút vylúčenia sudcu v trestnom konaní a v civilnom konaní) aj na tento prípad:

„I. V zmysle § 30 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 sudcu možno vylúčiť z vykonávania úkonov trestného konania v konkrétnej veci len celkom výnimočne a zo závažných dôvodov, ktoré by mu zjavne bránili rozhodnúť objektívne, nezáujato a spravodlivo v súlade so zákonom pre jeho vzťah k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka.

II. Sama skutočnosť, že sudca v minulosti prichádzal v rámci plnenia pracovných povinností do styku s procesnou stranou alebo s príbuznými procesnej strany, neodôvodňuje jeho vylúčenie z vykonávania procesných úkonov pre jeho pomer k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka.

K vylúčeniu sudcu z vykonávania úkonov trestného konania z dôvodu pomeru k takým osobám môže v uvedenom prípade dôjsť len vtedy, ak jeho vzťah k týmto osobám je takej vnútornej kvality a intenzity, že sudca nie je spôsobilý rozhodovať nestranne a nezávisle alebo by sa takým mohol javiť navonok.“

Podľa uznesenia Ústavného súdu sp. zn.: I. ÚS 332/08:

„K vylúčeniu sudcu z prerokovania a rozhodovania veci môže dôjsť aj pri zohľadnení sťažovateľom akcentovanej tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre ESLP iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k danej veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne. Analýza skutočností uvádzaných sťažovateľom v námietke zaujatosti vznesenej proti zákonnému sudcovi v označenej právnej veci vedenej krajským súdom a v sťažnosti podľa čl. 127 ústavy však podľa názoru ústavného súdu v danom prípade prijatie takéhoto záveru neumožňuje.“

Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn.: 25 Cdo 1778/2019 z 15.10.2019:

„Ani skutočnosť, že sudca bol v minulosti zamestnancem účastníka řízení, sama o sobe nezakladá jeho pomer k účastníkovi, který by mel za následek pochybnost o jeho nepodjatosti (srov. usnesení nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 1999, sp. zn. 22 Cdo 227/99, uveřejnené v časopise soudní judikatura pod č. 34/2000). Obdobne za takovou objektivní skutečností nelze považovat předchozí advokátní praxi soudce, který v období mnoha let předcházejícím jeho jmenování zastupoval jednoho z účastníků řízení, neboť zde není dán vztah ekonomické či jiné závislosti.“

Navyše žalovanému bolo častokrát nad potrebnú mieru vyhovované v procesnom postupe, keď svoju vzájomnú žalobu upravoval až päťkrát, pričom súd mohol jeho návrh vyčleniť na samostatné konanie. Žalovaný sa evidentne nechce zmieriť s neúspechom v spore, kde svoj nárok žiadnym spôsobom nepreukázal (poukazovanie v každom jednom podaní žalovaného na ďalších x iných súdnych konaní, pričom v niektorých žalobca ani nefiguruje, nie je preukázaním nároku, ale iba zahlcovaním súdu zbytočnými podaniami, z ktorých vznikajú prietahy v konaní), a naopak nárok žalobcu nijakým spôsobom nespochybnil. Žalovaný v tejto časti odvolania poukazuje síce na množstvo skutočností, ale ani jedna z nich nepredstavuje inú vadu konania. Žalobca zdôraznil, že poukazovanie žalovaného na množstvo iných súdnych konaní (z ktorých sa veľa netýka vôbec žalobcu) je absolútne irelevantné pre toto konanie. K nemožnosti spojenia tohto konania s iným konaním sa už žalobca vyjadril. A aj keby bolo možné toto konanie spojiť s iným konaním, tak to nemá žiadny dopad na dôvodnosť nároku žalobcu, resp. na nedôvodnosť nároku žalovaného. To, že má žalovaný údajne zablokovaný účet (z dôvodu exekúcie, ktorú ale voči nemu vedie iný subjekt ako žalobca) nemá takisto žiadny vplyv na to, že v tomto konaní žalovaný tvrdené skutočnosti vôbec nijakým spôsobom relevantne nepreukázal. Ak si žalovaný myslí, že v iných konaniach postupovali súdy nesprávne, tak má adekvátne konať v týchto iných konaniach, a nezahlcovať svojimi sťažnosťami o týchto konaniach konajúci súd v tomto konaní, kde vyvoláva jedine prietahy konania, a v konečnom dôsledku aj navyšuje trovy žalobcu, ktoré bude v konečnom dôsledku povinný nahradiť práve žalovaný. Súd rovnako nemusí vykonávať také dôkazy, ktoré vôbec nesúvisia s predmetným súdnym konaním. Žalobca nerozumie tomu, prečo žalovaný namieta, že súd zastavil konanie v časti istiny, keďže žalovaný istinu po podaní žaloby uhradil. To, že žalovaný bol voči žalobcovi v úplne inom konaní čiastočne úspešný, rovnako nemá žiadny vplyv na toto konanie, pričom v tomto inom konaní žalobca žalovanému sumu priznanú rozsudkom Krajského súdu v Bratislave aj uhradil. Ak žalovaný poukazuje na údajné započítanie pohľadávok

listom žalovaného zo dňa 25.06.2012, tu je potrebné uviesť, že nemožno si započítať pohľadávky, ktoré ešte ani v danom čase nevznikli, a preto si žalovaný ani nemohol započítať akúkoľvek svoju prípadnú pohľadávku voči pohľadávkam žalobcu, ktorých zaplata sa žalobca domáhal v tomto konaní. Pokiaľ ide o konanie na tomto súde vedené pod sp. zn.: 20C/68/2007, z rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 8Co/887/2014 (dostupného na internete: <<https://obcan.justice.sk/content/public/item/521af030-0059-4992-96a7-524af06a7f51>>) vyplýva, že Krajský súd v Bratislave svojim rozsudkom potvrdil zamietavý rozsudok Okresného súdu Bratislava II pod sp. zn. 20C/68/2007. Žalovaný podal voči tomuto rozsudku Krajského súdu ústavnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Ústavný súd uznesením č. k.: III. ÚS 341/2016-14 a to tak, že ju odmietol. Dané konanie bolo v neprospech žalovaného právoplatne ukončené (podľa verejne dostupných informácií 05.02.2016) ešte pred samotným začatím tohto konania 20.05.2016, a teda už v čase, keď žalovaný prvýkrát na toto konanie 20C/68/2007 upozorňoval, dobre vedel, že bolo právoplatne ukončené v jeho neprospech !!! Žalovaný teda poukazuje na konanie, v ktorom bol neúspešný, pričom ako povedal aj samotný súd, je sám zodpovedný za to, aby mohol riadne prebrať poštové zásielky, pričom má na to niekoľko možností (doposielanie na inú adresu, zmena zasielania faktúr napr. na adresu pracoviska, atď.), pričom žiadnu z nich nevyužil, a tak je plne zodpovedný za to, ak si takéto zásielky neprevezme. To, že žalovaný údajne po 04.03.2019 vymenil zámok na svojej schránke, a údajne čelil pokusu o zastrešovanie, už absolútne nijako, ani teoreticky, s týmto konaním nemôže súvisieť, nakoľko aj z časového hľadiska je zrejme, že to nemá žiadny súvis so žalovanými nárokmi, ktoré vznikli niekoľko rokov predtým. Žalovaný opäť iba neurčito uvádza, že údajne počas konania predkladal dostatok dôkazov. Je ale potrebné odlišovať kvantitu dôkazov od ich relevancie, t. j. či sú aj objektívne spôsobilé preukazovať resp. popierať určitý nárok. Žalovaný vôbec nepreukázal, že by mal voči žalobcovi nárok, ktorý si uplatnil vzájomnou žalobou, ale iba zotrval na svojich subjektívnych predstavách a tvrdeniach o tom, ako voči nemu údajne žalobca nezákonne postupuje, pričom iba vymenovával jednotlivé súdne konania, ktoré vedie síce aj so žalobcom, ale predovšetkým s inými osobami. Ohľadom tohto odvolacieho dôvodu žalobca ešte uviedol, že žalovaný absolútne vôbec tento odvolací dôvod ani okrajovo nenaplnil, keďže neuviedol ani jeden prostriedok procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré by mali byť prípustné v odvolacom konaní. Žalovaný vyčíta súdu to, že mu vraj nezabezpečil rovnocenné postavenie voči žalobcovi, avšak vôbec nevyvetlil, ako konkrétne mal vlastne súd nezákonne postupovať. Žalovaný namiesto toho opätovne odkazuje na irelevantné iné súdne konania, ktoré s týmto konaním nijako nesúvisia. To, že v inom konaní bol nakoniec žalovaný voči žalobcovi čiastočne úspešný (úspešný v časti o zaplataenie 30.855,82 Eur, pričom vo zvyšku 638,790,19 Eur bol neúspešný, a bol povinný žalobcovi nahradiť 90 % trov konania) neznamená, že má byť teraz žalovaný voči žalobcovi úspešný v každom konaní bez ohľadu na to, že svoje nároky vôbec nepreukáže, ale ich naopak stavia iba na svojich subjektívnych a jednostranných tvrdeniach, ktoré nemajú vôbec oporu v skutkovom stave. Keby žalovaný nezahľcoval súdy svojimi ničím nepodloženými nárokmi a tvrdeniami, a nepožadoval náhrady šialene prehnaných súm (ako aj v tomto konaní, kde žiadal zaplatiť 45.000 Eur ako náhradu údajnej nemajetkovej ujmy), tak by nemusel tieto súdne konania prehrávať, a následne by nemusel ani nahrádzať trovy úspešnej strane. Žalovaný žiadnym spôsobom neodôvodnil, v čom vidí nesprávne právne posúdenie veci a ako mal súd vec podľa neho správne právne posúdiť. To, že súd nevzal do úvahy nesúvisiace súdne konania, bol správny postup súdu, nakoľko súd v tomto konaní riešil iba to, čo je meritom sporu. Ak si žalovaný myslí, že voči nemu žalobca konal protiprávne ohľadom iných konaní, tak sa mal brániť v týchto iných konaniach (v ktorých je žalovaný takisto viac neúspešný ako úspešný). K vyjadreniu žalovaného z 25.07.2019 žalobca uviedol len toľko, že uvedené vyjadrenie sa v podstate vôbec nezaobera predmetným konaním, ale iba popisným spôsobom opisuje účel jednotlivých odvolacích dôvodov podľa § 365 CSP bez toho aby ich akokoľvek premostilo na toto konkrétne konanie. V tomto vyjadrení žalovaný takisto vyčíta rozsudku, že je nedostatočne odôvodnený, ale opäť tak koná len tak, že opisuje citácie zákona, a niektoré rozhodnutia súdov ohľadom problematiky odôvodňovania rozhodnutí, avšak sa už vôbec nevenuje podstate veci, t. j. na základe čoho tvrdí, že rozsudok je nedostatočne odôvodnený. Paradoxne, ako nedostatočne odôvodnené, vyvstáva práve toto vyjadrenie žalovaného.

31. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, nakoľko pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nebolo dôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny, potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19.12.2023. O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, upovedomené zákonným spôsobom.

32. Podľa § 224 CSP súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave súd vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.

Výnimkou zo zásady viazanosti súdu rozsudkom (§ 219 ods. 4 CSP) je ustanovenie § 224 CSP (§ 234 ods. 2 CSP), ktoré umožňuje vykonať (aj bez návrhu) za určitých podmienok opravu rozsudku. Je preto možné opraviť rozsudok podľa § 224 CSP len v prípadoch, že ide o chyby v písaní a počítaní a ďalej o také chyby, ktoré sú ako zrejme nesprávnosti podobného pôvodu ako chyby v písaní a počítaní, t. j. ku ktorým došlo len zjavným a okamžitým zlyhaním v duševnej či mechanickej činnosti osoby, za účasti ktorej došlo k vydaniu rozsudku a ktoré sú každému zjavné.

Nakoľko v písomnom vyhotovení rozsudku súdu prvej inštancie, nastala iná zrejma nesprávnosť, spočívajúca v nesprávnom uvedení dátumu jeho vyhlásenia (rozsudok bol vyhlásený na pojednávaní konanom dňa 21. marca 2019, v písomnom vyhotovení rozsudku je nesprávne uvedený dátum 21. marca 2018) odvolací súd rozhodol tak, že opravil dátum vyhlásenia rozsudku tak, aby tento korešpondoval s dátumom jeho skutočného vyhlásenia na pojednávaní.

Podľa čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

Vzhľadom na hospodárnosť konania v predmetnej veci odvolací súd nemal dôvod postupovať tak, aby vrátil predmetnú vec na rozhodnutie (vydanie opravného uznesenia) súdu prvej inštancie, nakoľko ide iba o zrejmu nesprávnosť, kedy dátum vyhlásenia rozsudku uvedený v jeho písomnom vyhotovení nekorešpondoval s dátumom jeho skutočného vyhlásenia na pojednávaní. Na základe uvedeného odvolací súd zvolil hospodárnejší postup a to s poukazom na článok 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku a opravu rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 224 Civilného sporového poriadku vykonal sám.

33. Odvolací súd najskôr uvádza, že podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. Uvedené znamená, že odvolací súd teda preskúmava napadnuté rozhodnutie len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvádza vo svojom odvolaní. Za obsahové vymedzenie odvolania je vždy zodpovedný odvolateľ. Z úradnej povinnosti odvolací súd skúma iba vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, t. j. prihliada na tieto vady, aj keď odvolateľom uplatnené neboli. Dôvody, na základe ktorých sa rozhodnutie odvolaním napáda, môže odvolateľ meniť, modifikovať a dopĺňať, toto právo však môže využiť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Uplynutím lehoty na odvolanie možnosť odvolateľa dopĺňať dôvody odvolania zaniká. Iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť, resp. uvedením len všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní bez bližšej špecifikácie konkrétnych okolností prípadu nie je splnená zákonom stanovená náležitosť odvolania spočívajúca v povinnosti uviesť v odvolaní „odvolacie dôvody“. Relevantná právna úprava neumožňuje súdu vyzvať stranu sporu na doplnenie chýbajúcej náležitosti odvolania spočívajúcej v absencii konkretizácie odvolacieho dôvodu a zároveň neumožňuje strane sporu meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie po uplynutí lehoty na podanie odvolania (uznesenie Ústavného súdu SR z 5.11.2019, sp. zn. IV. ÚS 90/2019). Treba rozlišovať medzi dopĺňaním odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 3 CSP a dopĺňaním odvolania o chýbajúce náležitosti v zmysle § 373 ods. 1 CSP. Kým zmena alebo dopĺňanie odvolacích dôvodov prichádza do úvahy len u odvolania spĺňajúceho túto náležitosť (teda pokiaľ ide o túto náležitosť u tzv. „bezvadného odvolania“, ktoré obsahuje odvolacie dôvody), pretože nemožno meniť, resp. dopĺňať (rozširovať) niečo, čo vôbec nie je (porovnaj nález ÚS ČR sp. zn. II. ÚS 217/98.), a to len do uplynutia odvolacej lehoty, doplnenie odvolania o chýbajúce odvolacie dôvody je odstraňovaním vady odvolania. Pre odstraňovanie takejto vady platí, že súd naň nevyzýva (§ 373 ods. 1 veta druhá CSP). Pre odvolateľa to znamená procesné riziko, že súd prvej inštancie bez toho, aby ho vyzýval na odstránenie uvedenej vady, môže po uplynutí lehoty na podanie odvolania bezodkladne predložiť vec odvolaciemu súdu a ten môže bezodkladne rozhodnúť o odmietnutí odvolania podľa § 386 písm. d) CSP. Nevyzývanie na odstránenie označenej vady však neznamená, že odvolateľ ju nemôže odstrániť sám z vlastnej iniciatívy, a to prípadne aj po uplynutí lehoty na podanie odvolania do rozhodnutia o odvolaní. Zo žiadneho ustanovenia CSP nevyplýva zákaz, resp. nemožnosť strany takto postupovať. Nepripustnosť odstránenia vady odvolania z vlastnej iniciatívy nemožno vyvodiť ani z § 365 ods. 3 CSP, pretože, ako už bolo uvedené, toto ustanovenie na procesnú situáciu vadného odvolania nedopadá. Nemožno ho vyvodiť ani z ustanovenia § 380 ods. 1 CSP o viazanosti odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi, lebo táto viazanosť prichádza do úvahy, len keď odvolanie obsahuje odvolacie

dôvody, prípadne, ak je vada, spočívajúca v ich absencii, odstránená (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. júna 2019, sp. zn. 6 Cdo 119/2018). Z týchto dôvodov odvolací súd preskúmal postup a závery súdu prvej inštancie iba z hľadiska žalovaným vymedzených odvolacích dôvodov.

34. Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal namietanou zaujatosťou konajúcej sudkyne.

Podľa § 49 ods. 1 CSP sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Vychádzajúc z ustanovení Civilného sporového poriadku (najmä § 49 a nasl.) je potrebné zdôrazniť, že CSP osobitne neupravuje situáciu, keď strana sporu namieta zaujatosť sudcu, resp. sudcov príslušného súdu až po tom, ako tento súd o veci rozhodol. Z citovaného ustanovenia § 49 ods. 1 CSP však nesporne vyplýva, že rozhodnúť o vylúčení (nevylúčení) sudcov príslušného súdu možno iba v štádiu aktuálneho prejednávania sporu, pred vydaním rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (expressis verbis sa uvádza „sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu...“). Rozhodnúť o námietke zaujatosti voči JUDr. X. H. vznesenej žalovaným (4.4.2019), t. j. až po tom, ako súd prvej inštancie rozhodol vo veci rozsudkom z 21. marca 2019, by znamenalo, že (bez toho, aby zákon takéto rozhodovanie umožňoval) by bolo dodatočne, t. j. keď vec sama už bola prejednaná a rozhodnutá súdom prvej inštancie vyslovené, že sudkyňa, ktorá sa na rozhodnutí v spore zúčastnila, bola alebo nebola vylúčená. Takýto postup možný nie je, nemožno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania sporu sudcu, ktorý už spor prejednal a rozhodol (resp. sudcu, v prípade ktorého so zreteľom na danú procesnú situáciu už neprichádzajú do úvahy jeho ďalšie procesné úkony).

V danom spore žalovaný namietal zaujatosť konajúcej sudkyne JUDr. X. H. až po tom (4. apríla 2019), ako tento súd rozhodol v merite veci (21. marca 2019). Za tejto procesnej situácie Krajský súd v Bratislave ako súd nadriadený Okresnému súdu Bratislava II. (§ 54 ods. 1 a 2 CSP) nemá o čom konať, pretože iba na základe samotej námietky zaujatosti nemožno rozhodnúť o vylúčení namietanej sudkyne z už (nateraz) skončeného prvoinštančného konania.

V tomto smere svoje stanovisko (č. I. 285 spisu) k uvedenému už uviedla aj pôvodná predsedníčka senátu 14Co JUDr. Blanka Podmajerská, ktorá konštatovala „...Nadriadený súd konštatuje, že námietku zaujatosti podal žalovaný po tom, ako súd prvej inštancie rozsudkom vyhláseným v priebehu pojednávania nariadeného na deň 21.3.2019 rozhodol vo veci samej, kedy rozhodovanie nadriadeného súdu s použitím ust. § 49, § 52, § 53, § 54 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej "CSP.") neprichádza do úvahy okrem prípadu, ak bolo proti rozhodnutiu vo veci samej podané odvolanie a odvolací súd dospeje k záveru, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, v ktorom prípade sa lehoty podľa § 54 CSP neuplatnia (§ 56 CSP). Nadriadený súd zdôrazňuje, že prostredníctvom námietky zaujatosti môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci len vtedy, ak sa zistí už v priebehu konania pred súdom určitého stupňa (teda skôr, ako bola pred ním vec skončená), že sudca, ktorý vec prejednáva nie je nezaujatý (resp. že so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti), kedy je treba pristúpiť k jeho vylúčeniu ihneď, lebo nie je procesne ekonomické, aby sa na konaní ďalej zúčastnil. Ak však vyjde zaujatosť sudcu (resp. pochybnosť o jeho nezaujatosti) najavo potom, ako bolo vo veci rozhodnuté, nie je námietka zaujatosti spôsobilým právnym prostriedkom k vylúčeniu sudcu a prípadná náprava môže byť zjednaná len cestou opravného prostriedku (§ 365 ods.1 písm. c/ CSP). Poukazujúc na hore uvedené dôvody, námietka zaujatosti uplatnená žalovaným po rozhodnutí súdu prvej inštancie vo veci samej, nemala byť nadriadenému súdu predložená na konanie o námietke zaujatosti (§ 54 C.s.p.)....“

Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že odvolací súd nemohol rozhodnúť o námietke zaujatosti podanej žalovaným zo dňa 4.4.2019, resp. nemohol samostatne rozhodnúť o vylúčení/nevylúčení JUDr. X. H. z prejednávania a rozhodovania danej veci.

35. Vyššie uvedené však nič nebráni strane, aby zaujatosť sudcu namietala v rámci opravného prostriedku proti rozhodnutiu vo veci samej ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP (t. j. že v konaní rozhodoval vylúčený sudca). V prípade, ak strana v odvolaní proti rozhodnutiu súdu vo veci samej ako odvolací dôvod uvedie skutočnosť, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca, podľa Najvyššieho

súdu ČR je odvolací súd povinný preskúmať túto skutočnosť bez ohľadu na to, či strana počas konania uplatnila námietku zaujatosti; a to aj vtedy, keď strana mala o dôvode vylúčenia sudcu vedomosť a lehotu na podanie námietky zaujatosti zmeškala.

Podľa Najvyššieho súdu ČR (sp. zn.: 21 Cdo 3483/2008, publikované ako Rc 66/2010 v Sbírcе soudních rozhodnutí a stanovisek, č. 7-8/2010) totiž platí, že: „V občanském soudním řízení je nutné důsledně odlišovat námietku podjatosti soudce nebo přisedícího (§ 15a odst. 3) a námietku, že ve věci rozhodl vyloučený soudce nebo přisedící, která je odvolacím důvodom a zmatečností (důvodom žaloby pro zmatečnost a vadou, k níž přihlíží ve smyslu ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o.s.ř. dovolací soud). Zatímco pro námietku podjatosti soudce (přisedícího) je v ustanovení § 15a odst. 2 o.s.ř. předepsána lhůta, jejímž zmeškáním se stává opožděnou (§ 15b odst. 3 a § 16 odst. 2 o.s.ř.), uplatnění námietky, že ve věci rozhodl vyloučený soudce (přisedící), je limitováno jen lhůtami, předepsanými pro podání opravných prostředků, v nichž tvoří jejich důvod, případně též způsobem jejich projednání. Námietku, že rozhodnutí vydal vyloučený soudce, lze uplatnit jako důvod opravného prostředku bez ohľadu na to, zda byla námietka podjatosti vnesena nebo že vůbec nebyla uplatněna, zda, popřípadě jak o ní bylo nadřízeným soudem rozhodnuto nebo kdy se účastník o důvodu podjatosti (důvodu pochybností o nepodjatosti soudce nebo přisedícího) dozvěděl.

36. Účelom ustanovenia § 49 ods. 1 CSP je prispieť k nestrannému prejednaniu sporu (veci), k nezaujatému prístupu k stranám (účastníkom), ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní; zámerom je tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočností, ktoré sú z hľadiska vylúčenia sudcu považované za právne relevantné. Týmito skutočnosťami sú právne významné vzťahy sudcu, a to jeho vzťah: a/ k sporu (veci), v rámci ktorého vzťahu by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia sporu alebo konania, b/ k stranám sporu (účastníkom konania), ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, c/ k zástupcom strán sporu (účastníkom konania), ktorý by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod b/, alebo d/ k osobám zúčastneným na konaní.

Citované zákonné ustanovenie predpokladá taký vzťah vlastného záujmu sudcu na prejednávanom spore (veci) alebo taký jeho osobný vzťah k stranám sporu (účastníkom konania), ich zástupcom, alebo osobám zúčastneným na konaní, ktorý by pri všetkej možnej snahe o správnosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na spor a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku).

Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania nezaujatosti [porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („Justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanému sporu, k stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je, či obava stany sporu je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar proti Spojenému kráľovstvu), teda či je tu relevantná obava z nedostatku

nezaujatosti. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno ale chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania vecí.

Je potrebné brať zreteľ na skutočnosť, že spoločenské vzťahy v najširšom slova zmysle sú vzťahmi vzájomného pôsobenia, kontaktu a interakcie medzi členmi spoločnosti; preto závažnosť, ktorá by založila pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu (znamenala dôvod pre jeho vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vecí), môže aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre ESLP nastať iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k sporu, stranám, ich zástupcom či osobám zúčastneným na konaní, dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne (porovnaj napr. I. ÚS 332/08). Rozhodovať nestranne nie je právom, výsadou či privilegiom sudcov. Ide o základnú povinnosť sudcov, o štrukturálny prvok súdneho systému.

Nezávislosť je najdôležitejšia vec justície. Nezávislosť súdnej moci je prejavom jej funkčnosti. Nezávislosť súdnej moci je pojem s dvojitým významom, a to jednak nezávislosť súdov (inštitucionálna nezávislosť), jednak nezávislosť sudcov (individuálna nezávislosť). Nezávislosť sudcu treba vidieť ako jeho nezávislosť od zložiek politického systému, rovnako ale aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci (celého súdneho systému), konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí, nezávislosť vo vzťahu k vedeniu a kolektívu súdu.

Existencia oprávnených pochybností o nestrannosti sudcu závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľné skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybnosti o nestrannosti sudcu (pozri Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietať zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce, určujúce je to, či sa môže táto obava považovať za objektívne oprávnenú. Len nestranný súd totiž poskytuje stranám rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97).

Z judikatúry ESLP a ústavného súdu možno vyvodiť, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podradiť prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, či sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k sporu, k stranám, k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní disponuje.

Z hľadiska posúdenia opodstatnenosti stranou sporu namietanej zaujatosti nie je rozhodujúci jej osobný subjektívny názor, domnienka alebo úvaha. Nemožno preto bez ďalšieho brať na zreteľ len samotné pochybnosti namietajúceho o objektívnom a nestrannom rozhodovaní sudcu, ale vždy treba posúdiť skutočnosti, ktoré viedli k tomu, že strana pochybuje o objektívnosti sudcu. Nadriadený súd môže konštatovať (v rámci rozhodovania o odvolaní, pri posudzovaní odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. c/ CSP) zaujatosť namietaného sudcu až vtedy, keď je evidentné, že vzťah sudcu nie je stranou len tvrdý, ale že skutočne existuje a svojou povahou a intenzitou vykazuje znaky relevantné v zmysle § 49 ods. 1 CSP.

Sudca je predstaviteľom súdnej moci. Pri výkone svojej funkcie je nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy je povinný vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia (čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Obsah tohto práva a povinnosti je základným pilierom výkonu funkcie sudcu.

V danom prípade žalovaný v odvolaní uviedol, že „po vyhlásení rozsudku, nechápal konanie sudkyne a z tohto dôvodu si pozrel jej životopis zverejnený na verejne dostupných internetových stránkach, z ktorého zistil priamu personálnu prepojenosť so žalobcom a z tohto dôvodu podal dňa 05.04.2019 námietku zaujatosti sudcu, o ktorej nebolo dodnes rozhodnuté. Žalovaný síce nemá právnické vzdelanie, ale sa mu zdá neetické a nemorálne, ak namietaná sudkyňa pokračuje vo vydávaní rozhodnutí bez toho, aby bolo o tejto námietke rozhodnuté“. Žalovaný týmto (podľa obsahu) uplatnil odvolací dôvod podľa § 365

ods. 1 písm. c/ CSP, t. j. že v konaní rozhodoval vylúčený sudca, ktorý odôvodnil s odkazom na ním vznesenú námietku zaujatosti zo 4.4.2019 (o samotnej námietke zaujatosti už nebolo možné samostatne rozhodnúť - vid' bod 34 tohto rozhodnutia). Mal teda za to, že „JUDr. X. H. bola vo veci zaujatá, nakoľko od roku 2013 až do vymenovania za sudkyňu pracovala v Advokátskej kancelárii G. - S., s.r.o., ktorej spoločníkmi sú K. S. a Z. G.. Uvedení sa hlásia k vlastníctvu 49% akcií spoločnosti Infra Services, a.s., ktorej väčšinovým vlastníkom je žalobca. V orgánoch spoločnosti Infra Services, a.s. pracujú aj ďalší členovia a zamestnanci spomínanej advokátskej kancelárie. Od roku 2013 teda mala byť priamo materiálne závislá od spolujemajiteľov Infra Services, a.s. a žalobcu, čiže aj v čase keď žalobca podával žalobu na žalovaného. Podľa názoru žalovaného, je prakticky nemožné, aby o uvedených okolnostiach, ktoré diskvalifikujú konajúcu sudkyňu z nestranného rozhodovania v tomto spore nemala vedomosť, lebo za viac ako 5 rokov práce v uvedenej advokátskej kancelárii si musela vytvoriť vzťah s majiteľmi a spolupracovníkmi advokátskej kancelárie, pričom jej vzťahové a majetkové prepojenie na žalobcu je tak veľké, že prakticky vylučuje jej nestrannosť v sporoch, kde má záujem žalobca alebo jeho dcérske firmy a to z dôvodu, že k právnemu vzťahu ktorý v spore rieši sama získala vzťah ešte predtým než jej vec pripadla“.

JUDr. Lenka Kudravá sa k uvedenej námietke zaujatosti písomne vyjadrila tak, že „pri výkone práce, ktorú poskytovala advokátskej kancelárii na základe pracovného pomeru za namietané obdobie (ako ani inokedy), nikdy neprišla do kontaktu, resp. nezaoberala sa žiadnou agendou viažúcou sa (alebo prepojenou) k obchodnej spoločnosti Infra Services, a.s. ako ani k žalobcovi, pričom o klientoch resp. pridelennej agende tomu - ktorému zamestnancovi advokátskej kancelárie sa žiadne diskusie, či kolegiálna výpomoc nikdy nevedla. Každý zamestnanec mal pridelenú určitú agendu a zabezpečoval poskytovanie právnych služieb prostredníctvom advokátskej kancelárie pre pridelených klientov. Zmluvný vzťah založený pracovnou zmluvou v sebe zahŕňa nepochybne poberanie mzdy za vykonanú prácu, čo je základnou povinnosťou zamestnávateľa voči zamestnancovi a preto námietka ohľadne materiálnej závislosti za uvedené obdobie, je podľa nej irelevantná a už vôbec nesúvisí s tvrdením žalovaného, že bola priamo materiálne závislá od spoločnosti Infra Services, a. s.“. Ďalej zdôraznila, že „ počas existencie (akejkoľvek) advokátskej kancelárie, táto poskytuje či poskytovala právne služby rôznym klientom v rôznom období. Pritom je však pochopiteľné, že zamestnanec advokátskej kancelárie nemôže prísť do kontaktu so všetkými klientmi advokátskej kancelárie, ktorých kedy advokátska kancelária mala alebo bude mať a uvedené nemôže odstrániť ani pochybnosť žalovaného o akýchkoľvek vzťahoch s majiteľmi advokátskej kancelárie či jej zamestnancami, ktorí by mali byť naviazaní na obchodnú spoločnosť Infra Services, a.s., ktorá navyše v konaní nevystupuje ani ako strana sporu. V opačnom prípade, by bolo povinnosťou sudcu (ktorý predtým pôsobil v advokátskej kancelárii alebo vo viacerých advokátskych kanceláriách) namietat' sa vo všetkých konaniach, v ktorých advokátska kancelária zastupovala klienta a to tak, že tento by si mal predtým bez právneho dôvodu vyžiadať údaje o všetkých klientoch, ktorým boli tieto služby poskytované so žiadosťou o priebežné dopĺňanie nových klientov, čo považuje za absurdné, resp. že by mal vyšetrovať osoby spoločníkov advokátskej kancelárie o ich personálnom, či majetkovom prepojení na všetky právnické osoby v ktorých akokoľvek pôsobili, čo taktiež považuje za absurdné“. Čo sa týka jej vzťahu s majiteľmi a spolupracovníkmi advokátskej kancelárie, uviedla, že „pri výkone akejkoľvek práce sa nemožno vyhnúť akémukoľvek kolegiálnemu vzťahu medzi zamestnancami akéhokoľvek zamestnávateľa ako sa ani nemožno vyhnúť kolegiálnemu vzťahu so spoločníkmi advokátskej kancelárie, keďže v tak profilovanom vzťahu advokátskeho koncipienta a školiteľa advokátskeho koncipienta, je povinnosťou advokátskeho koncipienta zdokonaľovať sa usmernením školiteľa v otázkach právnych ako i povinnosťou školiteľa usmerňovať koncipienta. Z tohto pohľadu sa preto javí bezpredmetné tvrdenie žalovaného o akomkoľvek namietanom vzťahu, keďže takýto vzťah je daný povahou výkonu práce a v žiadnom prípade nemožno hovoriť z tohto dôvodu o zaujatosti sudcu a to aj napriek tomu, že by sa ukázal opak. Vzťahom priateľským sa vo všeobecnosti chápe hlboký (až emocionálny) vzťah založený na dôvere, úprimnosti, družnosti, prívetivosti, vzájomnej pomoci, tolerancii, porozumení, ale aj účasti na spoločnom duševnom i duchovnom živote a pod. Je preto dôležité odlišovať priateľstvo od iných medziľudských vzťahov. Vzťah k spoločnej záujmovej činnosti ani príslušnosť k nej samé o sebe neprehrádzajú existenciu vzťahu, ktorý by svojou intenzitou bolo možné bez ďalšieho označiť za vzťah priateľský (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. apríla 2014, sp. zn. 8 Nc 12/2014)“. Záverom dodala, že „ aj keď podľa svojho svedomia a vedomia sa necíti byť vo veci zaujatá, voči stranám sporu, či ich právnym zástupcom sa cíti byť neutrálna, nemá voči nim žiadne predsudky, sympatie ani antipatie a môže vec posudzovať absolútne nezávisle a slobodne, je jej povinnosťou rešpektovať právny názor nadriadeného súdu vo veci vyslovenia prípadnej zaujatosti zákonnej sudkyne jej vylúčením z prejednávanej veci, ak by nadriadený súd prijal záver, že z

objektívneho hľadiska existujú, čo i len pochybnosti o nezaujatosti bez toho, aby musela byť eventuálna zaujatosť jednoznačne preukázaná“.

37. Odvolací súd potom poukazuje na to, že samotná obava (pocit) z nestrannosti nestačí na založenie dôvodných pochybností o nedostatku nezaujatosti vzhľadom na právne (ústavné i zákonné) garancie nezávislosti sudcov a zákonné povinnosti sudcov konať vo veci bez predsudkov, nezávisle a nestranne. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach, ktoré však predložená námietka zaujatosti, aj vzhľadom na vyjadrenie namietanej sudkyne, nespĺňa. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania veci.

Pri rozhodovaní, či je tu oprávnený dôvod na obavu, je totiž určujúce to, či sa môže táto obava považovať za objektívne oprávnenú. Závažnosť, ktorá by založila pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu, môže aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre ESLP nastať iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k sporu, stranám, ich zástupcom či osobám zúčastneným na konaní, dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranne. Relevantnou je teda len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných i osvedčených (preukázaných) skutočnostiach. Vyjadrenia namietanej sudkyne neindikujú v tejto rovine odôvodnené pochybnosti o jej nezaujatosti.

38. V prípade pomeru sudcu k stranám ide totiž o existenciu právne významného vzťahu sudcu k strane v konaní, v ktorom sudca rozhoduje. Pôjde najmä o príbuzenský vzťah sudcu k strane, kedy je strana blízkou osobou sudcu, avšak z dostupnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplývajú aj ďalšie vzťahy medzi sudcom a stranou, ktoré sú dôvodom vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu, a to najmä: priateľský a nepriateľský vzťah; vzťah ekonomickej závislosti; majetkový vzťah.

39. Priateľský a nepriateľský vzťah medzi sudcom a stranou:

Podľa Najvyššieho súdu SR je nutné rozlišovať priateľský vzťah sudcu k strane, ktorý je dôvodom na vylúčenie sudcu od ostatných medziľudských vzťahov, ktoré spravidla nie sú dôvodom pre vylúčenie sudcu. Za týmto účelom Najvyšší súd SR priateľský vzťah dokonca definoval, a to ako: „hlboký (až emocionálny) vzťah založený na dôvere, úprimnosti, družnosti, prívetivosti, vzájomnej pomoci, tolerancii, porozumení, ale aj účasti na spoločnom duševnom i duchovnom živote a pod. To znamená, že aj keď sa strana a sudca síce osobne poznajú, avšak tento vzťah nedosahuje takej intenzity, že by bolo možné hovoriť o priateľskom vzťahu (napríklad sú susedia a pod.), spravidla nepôjde o vzťah, ktorý by sudcu diskvalifikoval z prejednávania a rozhodovania sporu pre jeho zaujatosť. Napokon, slovami Najvyššieho súdu SR: „Treba uviesť, že aj za predpokladu, ak by sudcovia účastníka konania (resp. jeho zástupcu) osobne poznali, samotná táto skutočnosť nemôže byť dôvodom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, lebo na rozdiel od vzťahu priateľského sama osebe ešte nesvedčí o existencii vzťahu relevantného z hľadiska ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p. Napokon sudca nie je osobou fungujúcou len na svojom pracovisku (príslušnom súde) a žijúcou oddelene od ostatného sveta, ale vždy ide o konkrétneho človeka s príbuzenskými a spoločenskými vzťahmi, majúceho určité názory, potreby a záujmy.“ Z uvedeného dôvodu napríklad vzťah medzi sudcom a stranou, ak je založený na základe spoločnej záujmovej činnosti (napríklad výkonu poľovníckej činnosti) nebude bez ďalšieho podľa Najvyššieho súdu SR dôvodom na vylúčenie sudcu. Najvyšší súd SR vo svojej rozhodovacej činnosti taktiež pravidelne uvádza, že aj nepriateľský vzťah sudcu voči strane je dôvodom na vylúčenie sudcu, avšak bez toho, aby tento nepriateľský vzťah bližšie definoval. Spravidla však pôjde o negatívny vzťah sudcu k strane, ktorý je značnej intenzity a ktorý je spôsobilý vyvolať pochybnosti o schopnosti sudcu rozhodovať nestranne. V praxi sa vyskytli prípady, kedy strana konania s úmyslom dosiahnuť zmenu zákonného sudcu podala na sudcu nedôvodné trestné oznámenie, čo strana neskôr namietala ako dôvod na vylúčenie sudcu, keďže u sudcu by po podaní trestného oznámenia mohli existovať dôvodné pochybnosti o jeho nezaujatosti vo vzťahu k tejto strane. Najvyšší súd SR k tomuto postupu uviedol, že podanie trestného oznámenia nezakladá automaticky dôvod, pre ktorý by sudca mal byť vylúčený z prejednávania a rozhodnutia veci, avšak každý prípad je potrebné posudzovať individuálne. Na druhej strane, Najvyšší súd SR za dôvod na vylúčenie sudcu pre jeho pomer k strane akceptoval skutočnosť, že na základe podnetu strany bolo začaté disciplinárne konanie voči sudcovi.

40. Vzťah ekonomickej závislosti medzi sudcom a stranou:

Najvyšší súd SR pravidelne uvádza, že dôvodom na vylúčenie sudcu je aj vzťah sudcu a strany, ktorý sa vyznačuje ekonomicou závislosťou, avšak bez toho, aby tento vzťah podrobnejšie definoval. Môže ísť napríklad o vzťah medzi sudcom a stranou, ktorý súvisí s vedeckou, publikačnou, či lektorskou činnosťou sudcu. V tejto súvislosti je možné spomenúť medializovaný prípad z roku 2015, kedy o zákonnosti rozhodnutia Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR, na základe ktorého prišla súkromná vysoká škola o akreditáciu udeľovať akademické tituly v študijnom odbore právo, rozhodovala v rámci správneho súdnictva sudkyňa krajského súdu, ktorá sama na danej vysokej škole pôsobila ako externý pedagóg. Hoci sa sudkyňa sama necítila zaujato, po uplatnení námietky zaujatosti zo strany ministerstva, Najvyšší súd SR rozhodol, že sudkyňa je vzhľadom na jej pomer k stranám zaujatá. V praxi sa Najvyšší súd SR zaoberal aj prípadom, kedy strana sporu uplatnila námietku zaujatosti voči sudkyňi, ktorá mala s jednou zo strán sporu uzavretú spotrebiteľskú zmluvu, čo malo podľa namietajúcej strany ovplyvniť jej rozhodovanie. Aj napriek zmluvnému vzťahu sudkyne a jednej zo strán, Najvyšší súd SR nepovažoval túto skutočnosť za dostatočne relevantnú na to, aby bola namietaná sudkyňa vylúčená. Najvyšší súd SR k tejto skutočnosti uviedol: „Aj sudcovia denne vstupujú do rozmanitých právnych vzťahov, pričom mnohé z nich majú povahu spotrebiteľských právnych vzťahov. Je reálny predpoklad, že prevažná väčšina sudcov má účet v banke, používa mobilný telefón a internet, je pripojená na káblovú televíziu, odoberá vodu, plyn, elektrinu, niektorí sudcovia uzatvorili zmluvu o hypotekárnom úvere, zmluvu o pôžičke, prípadne leasingovú zmluvu a pod. Ak by mala byť opodstatnená argumentácia povinnej obsiahnutá v jej námietke zaujatosti, bol by každý sudca Slovenskej republiky - bez ďalšieho - vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí v konaní, účastníčkou ktorého je niektorá banka (a je jedno či banka, v ktorej má sudca účet, alebo iná banka). V konkurenčnom prostredí trhu bankových služieb totiž procesný (ne)úspech jednej z bánk v niektorom občianskom súdnom konaní môže za istých okolností znamenať ekonomický a iný (ne)úspech inej, konkurenčnej banky. Z rovnakého dôvodu by žiadny sudca Slovenskej republiky, ktorý má a používa mobilný telefón, nemohol konať a rozhodovať v konaniach, účastníkom ktorých je niektorý z mobilných operátorov.“

41. Majetkový vzťah medzi sudcom a stranou:

Ako dôvod na vylúčenie sudcu Najvyšší súd SR často uvádza taktiež vzťah medzi sudcom a stranou, ktorý sa vyznačuje majetkovou povahou, avšak tiež bez toho, aby tento vzťah bližšie definoval. Z povahy vecí je zrejmé, že pôjde o právny vzťah medzi sudcom a stranou napríklad v podobe podielového spoluvlastníctva k rodinnému domu a pod., ktorý môže vyvolávať dôvodné pochybnosti o nezaujatosti sudcu.

42. Vychádzajúc z vyššie uvedeného (objektívnej a subjektívnej stránky sudcovskej nezávislosti), odvolací súd nezistil dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. c/ CSP (že by v konaní rozhodol vylúčený sudca), keď iba samotná skutočnosť, že JUDr. X. H. bola v minulosti zamestnankyňou (advokátskou koncipientkou) v Advokátskej kancelárii G. - S., s.r.o., ktorej spoločníkmi sú K. S. a Z. G. (pričom menovaní sa hlásia k vlastníctvu 49 % akcií spoločnosti Infra Services, a.s., ktorej väčšinovým vlastníkom je žalobca v tomto konaní) sama o sebe nezakladá taký jej pomer k strane, ktorý by mal za následok pochybnosť o jej nezaujatosti. Za takúto objektívnu skutočnosť by nebolo možné považovať ani prípadnú predchádzajúcu advokátsku prax označenej sudkyne, kedy by v období mnoho rokov predchádzajúcom jej vymenovaniu, zastupovala jednu zo strán sporu (v danom prípade žalobcu), nakoľko tu nie je daný vzťah ekonomickej, či inej závislosti. O zaujatosti menovanej sudkyne by bolo možné hovoriť len vtedy, ak by jej pomer k uvedeným osobám bol takej vnútornej kvality a intenzity, že by nebola spôsobilá rozhodovať nestranne a nezávisle alebo by sa takým mohol javiť navonok. Muselo by byť celkom zjavné, že jej vzťah k danej veci, stranám alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne. Analýza skutočností uvádzaných žalovaným v námietke zaujatosti však podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade prijatie takéhoto záveru neumožňuje. Z uvedeného dôvodu, odvolací súd vyhodnotil žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c/ CSP za nedôvodný.

43. V ďalšom žalovaným namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom,

ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odôvodnenie súdu prvej inštancie sa vyporiadava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Žalovaný preto neopodstatnene namieta, že mu súd prvej inštancie nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné poznamenať, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v konaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie vo veci podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje súd prvej inštancie za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska uvedenia dôvodov svojho rozhodnutia (II. ÚS 78/05). V danom prípade súd prvej inštancie jasným, zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom vysvetlil, z akých dôvodov konanie zastavil, a v časti uplatneného príslušenstva žalobe vyhovel a prečo súčasne nevyhovel vzájomnému návrhu žalovaného. Jasne uviedol, že konanie v časti uplatnenej istiny zastavil, nakoľko žalobca v tejto časti zobral žalobu späť pre splnenie povinnosti žalovaným (pričom súhlas žalovaného so späťvzatím potrebný nebol, keďže k späťvzatiu došlo pred prvým pojednávaním). Preto sa v ďalšom zameral len na uplatnené príslušenstvo, pričom dospel k záveru, že toto bolo žalobcom uplatnené dôvodne, keď mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol uzavretím zmluvy o dodávke pitnej vody z verejného vodovodu, záväzkový vzťah, na základe ktorého vznikla žalovanému povinnosť platiť žalobcovi za dodanú pitnú vodu úhradu v zmysle vystavených faktúr. Žalovaný uvedenú povinnosť platiť za dodávku pitnej vody porušil a žalobcom vystavené faktúry neuhradil. Žalovaný až dňa 16.11.2016 (po podaní žaloby) uhradil žalovanú istinu (a teda ju neuhradil v lehote splatnosti), čím sa dostal s plnením peňažného dlhu do omeškania, z dôvodu ktorého bol žalobcovi povinný uhradiť aj zákonný úrok z omeškania vo výške podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., a to z každého žalobou uplatneného nároku podľa vystavených faktúr, dňom nasledujúcim po dni splatnosti jednotlivých faktúr do dňa 16.11.2016. K obrane žalovaného ohľadne toho, že nemal exkluzívny prístup k svojej poštovej schránke (z dôvodu ktorého nepovažoval faktúry za doručené) súd uviedol, že túto skutočnosť nemožno pričítať na vrub žalobcovi, nakoľko je povinnosťou žalovaného zaistiť si prístup k poštovej schránke, príp. zaistiť si doručovanie poštových zásielok inou formou doručovania (doposielaním na inú adresu, zriadením si poštovej schránky na pošte, doručovaním poštových zásielok do miesta výkonu práce). Zároveň súd v tomto ohľade uviedol, že žalovaný si súdne zásielky riadne preberá na adrese G. X/A, G. ako i so súdom komunikuje práve z uvedenej adresy. Zamietnutie vzájomnej žaloby žalovaného (ktorou sa domáhal voči žalobcovi náhrady škody a nemajetkovej ujmy) súd odôvodnil tým, že žalovaný v konaní nepreukázal porušenie právnej povinnosti žalobcom, vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi konaním žalobcu alebo opomenutím jeho konania (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Poukázal na to, že žalovanému mala vzniknúť konaním žalobcu škoda tým, že sa dostavil do sídla žalobcu za účelom zaplatenia faktúr uplatnených touto žalobou, v dôsledku ktorej si uplatnil nárok za stratu času za dni 15. a 16.11.2016, cestovné a neoprávnený prospech (za vystavenie upomienok a za prerušenie a obnovenie dodávky vody), všetko v sume 453,02 Eur. Súd k tomuto uviedol, že žalovaný neoznačil a ani sám súd nezistil, akú právnu povinnosť mal žalobca týmto porušiť. Uviedol, že ak by si žalovaný plnil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy a zákona riadne a včas, žalobca by nerealizoval prerušenie dodávky pitnej vody do odberného miesta, či spoplatnenie zaslania upomienok (a následne by sa žalovaný „nemusel“ dostaviť do sídla žalobcu). Tým, že žalovaný riadne a včas nezaplatil úhradu za riadne a včas dodané služby, sám sa uviedol do situácie, kedy si svojim konaním (zaplatiť za služby riadne a včas) spôsobil ujmu, ktorú subjektívne pociťuje ako škodu zapríčinenú zo strany žalobcu. Súd uviedol, že žalobca bol v zmysle zákona a zmluvných dojednaní oprávnený vystaviť žalovanému faktúry za dodávku pitnej vody, upomienky za neuhradenie faktúr v dobe ich splatnosti, ako aj žiadať od žalovaného úhradu nákladov spojených s odpojením a opätovným pripojením odberného miesta na verejný vodovod. Nakoľko k odpojeniu odberného miesta od dodávky pitnej vody došlo z dôvodov na strane žalovaného, žalobca nezodpovedá za ujmu týmto postupom údajne spôsobilou žalovanému. Ak teda žalovaný poukazoval na vzťah príčiny a následku, keď sa tento musel

dostaviť do sídla žalobcu (ako i žiadať neoprávnený prospech), boli jeho tvrdenia čisto hypotetické a z pohľadu ním uplatneného nároku pred súdom nespôsobilé privodiť pre žalovaného priaznivý výsledok sporu. Žalovaný teda neunesol dôkazné bremeno v podobe preukázania vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím konania (porušenie právnej povinnosti) zo strany žalobcu a následkom (vzniknutou škodou). Zamietnutie uplatnenej nemajetkovej ujmy súd odôvodnil tým, že samotné tvrdenie žalovaného, že so žalobcom vedie dlhoročné spory, čím došlo k zníženiu jeho životnej úrovne, zníženiu spoločenského postavenia, straty dôvery v tento štát, straty možnosť finančne podporovať svoje deti (ktoré odišli do zahraničia, aby nezaťažovali rodičov), či straty veľkej časti svojho majetku, nenapĺňalo oprávnený nárok žalovaného na priznanie nemajetkovej ujmy, nakoľko bolo založené na ničím nepodloženom predpoklade, že tieto žalovaným popisované skutočnosti, mali spochybníť dôveryhodnosť a vážnosť osoby žalovaného, ako aj jeho uplatnenie v pracovnej oblasti, spoločenskej oblasti, či v oblasti životnej úrovne. Takýto záver žalovaného bol absolútne nepreskúmateľný, nakoľko žalovaný nepreukázal (aspoň označením dôkazov), že by sa konaním žalobcu citelným spôsobom zasiahlo do jeho spoločenského postavenia alebo sa negatívnym spôsobom premietlo do jeho profesionálneho či rodinného života. Žalovaný nepreukázal, že by jeho spoločenské postavenie, či životná situácia boli spôsobené práve konaním žalobcu. Žalovaný nepreukázal kauzálny nexus medzi tvrdenou nemajetkovou ujmovou a konaním žalobcu. Požadovanú nemajetkovú ujmu súd žalovanému nepriznal v spojitosti so skutočnosťou, že ani sám žalovaný nepreukázal ním tvrdené skutočnosti o vzniku nemajetkovej ujmy, resp. takej ujmy, ktorá má charakter ujmy závažnej a ktorú by v danom čase a mieste vnímala aj každá iná fyzická osoba. Žalovaný žiadnym relevantným dôkazom však nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy (ani taký dôkaz neoznačil). V konaní nebolo preukázané, že by konanie žalobcu bolo objektívne spôsobilé privodiť žalovanému zníženie kvality jeho života, zdravia, zníženie jeho dôstojnosti, vážnosti a cti ohrozujúc jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti v dôsledku čoho mala vzniknúť závažná ujma. Neboli rozhodujúce subjektívne pocity žalovaného do osobnostných práv ktorých malo byť zasiahnuté, ale objektívne hľadisko. V prejednávanej veci však nedošlo k zásahu do integrity žalovaného, ktorý by si vyžadoval satisfakciu prostredníctvom inštitútu ochrany osobnosti. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno preukázania porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti, tomuto neprináležalo ani priznanie primeraného zadosťučinenia titulom nemajetkovej ujmy, pretože predpokladom pre priznanie náhrady škody, či nemajetkovej ujmy je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom na súde. Z uvedených dôvodov potom odvolací súd rozhodne nemôže súhlasiť s odvolacou námietkou žalovaného, že vyššie uvedené závery súdu prvej inštancie sú svojvoľné a arbitrárne.

Navyše žalovaný v podanom odvolaní síce vyčíta napadnutému rozsudku, že je nedostatočne odôvodnený, avšak tak robí výlučne len s odkazom na citácie zákona, a niektoré rozhodnutia súdov ohľadom problematiky odôvodňovania rozhodnutí (vo všeobecnosti), avšak vôbec nekonkretizuje, v čom je podľa neho napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnený.

44. Za procesnú vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011). Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím súdu prvej inštancie alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Odvolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré žalovaný uvádzal v odvolaní o zmatečnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, trpiacich nedostatkom riadneho odôvodnenia s poukazom na nevysporiadanie sa s námietkami žalovaného, pretože uvedené nezistil. Pre úplnosť odvolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnej vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým súd prvej inštancie dospel, nie je relevantná, lebo

prípadné nesprávne právne posúdenie veci túto vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

45. V ďalšom (k jednotlivým odvolacím námietkam) odvolací súd uvádza, že podľa § 166 ods. 1 CSP, v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Ak boli také konania pridelené viacerým sudcom toho istého súdu, rozhodne o spojení konaní ten sudca, u ktorého sa začalo konanie skôr. Cit. ustanovenie dáva súdu možnosť (nie povinnosť) v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa u neho začali a buď skutkovo spolu súvisia, alebo sa týkajú tých istých strán sporu (strany sporu nemusia byť v rovnakom procesnom postavení). Tieto podmienky nemusia byť splnené kumulatívne. Novinkou v novom procesnom kódexe je normatívne doplnenie zásady preferencie tých konaní, ktoré sa začali skôr, a teda ak takéto konania boli pridelené viacerým sudcom toho istého súdu, rozhodne o spojení konaní ten sudca, u ktorého sa začalo konanie skôr. Druhým kritériom spojenia vecí týkajúcich sa tých istých strán sporu alebo skutkovo spolu súvisiacich je hospodárnosť konania, t. j. časová úspora alebo úspora trov konania, a teda, aby sa napríklad zbytočne nevykonávali identické dôkazy a pod. O spojení vecí na spoločné konania, ako aj o vylúčení vecí na samostatné konanie rozhoduje súd formou uznesenia, proti ktorému nie je prípustné odvolanie (pozri § 357 CSP). Ide o uznesenie, ktorým sa upravuje vedenie konania. Ustanovenie § 293 CSP upravujúce osobitné ustanovenie o spojení vecí v spotrebiteľských sporoch má vo vzťahu k § 166 CSP charakter špeciality. Ustanovenia o spojení vecí sa môžu použiť iba na prípady, ak by sa viedlo viacero spotrebiteľských sporov, vylúčené je spojiť na spoločné konanie spotrebiteľský a iný právny spor medzi sporovými stranami, keďže by mohlo dôjsť k zmareniu účelu zvýšenej procesnej ochrany spotrebiteľa nemožnosťou odlišiť procesné postavenie spotrebiteľa v prípadnom inom ako spotrebiteľskom spore.

46. V danej veci žalovaný namietal, že súd prvej inštancie ho nepoučil o možnosti spojiť veci na spoločné konanie (žalovaný tvrdil, že je so žalobcom vo viacerých súdnych sporoch, v ktorých si uplatňuje škodu, ktorú mu žalobca spôsobil svojimi konaniami, konania sú vedené na OS BA III pod sp. zn. 14C/112/2011 (predtým 13C/113/02) a na OS BA II pod sp. zn. 51C/160/2014). Odvolací súd k tejto odvolacej námietke uvádza, že súd prvej inštancie v danom prípade nebol povinný žalovaného o možnosti spojenia vecí poučiť, keďže ako už bolo uvedené vyššie, na to, aby mohli byť uvedené veci spojené na spoločné konanie by muselo byť splnené: 1/skutková súvislosť konaní alebo totožnosť sporových strán, 2/ konania sa vedú na tom istom súde, 3/ veci sa spájajú na spoločné konanie s tým konaním, ktoré začalo najskôr (navyše spojiť veci na spoločné konanie je právom, nie povinnosťou súdu). V danej veci podmienky na spojenie vecí splnené neboli a preto súd prvej inštancie ani nebol povinný o možnosti spojenia vecí žalovaného poučiť (kde niet podmienok na spojenie vecí na spoločné konanie neprichádza do úvahy ani poučenie o tom). Predovšetkým vec, ktorú žalovaný označil ako vhodnú na spojenie (konkrétne vedenú pod sp. zn. 14C/112/2011, predtým 13C/113/02) sa nevedla na tom istom súde, ale bola vedená na OS BA III (nie OS BA II.). Ak by súd takúto vec (vedenú na inom súde) spojil s týmto konaním na spoločné konanie, došlo by k porušeniu práva na zákonného sudcu. Pokiaľ išlo o druhú vec (sp. zn. 51C/160/2014) táto sa síce viedla na tom istom súde, avšak začala skôr než toto konanie. Keďže tu platí zásada preferencie tých konaní, ktoré sa začali skôr (a teda ak takéto konania boli pridelené viacerým sudcom toho istého súdu, rozhodne o spojení konaní ten sudca, u ktorého sa začalo konanie skôr) o spojení vecí by mohol rozhodnúť len zákonný sudca v konaní sp. zn. 51C/160/2014 (nie sudca v tomto konaní, keďže konanie sp. zn. 58C/91/2016 začalo neskôr). Z uvedeného potom vyplýva (bez ohľadu na prípadnú skutkovú súvislosť týchto konaní, resp. rovnaký okruh účastníkov), že v danom prípade konajúca sudkyňa nebola oprávnená predmetné konania spojiť na spoločné konanie s týmto konaním (v jednom prípade išlo o konania na rozličných súdoch, v druhom išlo o skôr začaté konanie), a preto nebola ani povinná o takejto (ne)možnosti žalovaného poučiť. Navyiac, ako už bolo uvedené, spojiť viaceré konania na spoločné konanie je právom (nie povinnosťou) súdu (a už vôbec nejde o právo účastníka, o ktorom má byť poučovaný, ale ide o možný procesný postup samotného súdu).

47. K ďalšej odvolacej námietke, ktorou žalovaný namietal, že súd prvej inštancie neprihliadol na jeho hmotnoprávnu námietku, odvolací súd uvádza, že žalovaný tento odvolací dôvod riadne nešpecifikoval (bližšie neuviedol a akú hmotnoprávnu námietku išlo) a preto sa možno len domnievať, že zrejme mal na mysli „započítanie“ pohľadávok. Žalovaný tvrdil, že listom z 25.6.2012 vykonal (resp. jeho manželka vykonal) započítací prejav (t. j. započítal svoju pohľadávku na náhradu škody, ktorú mal voči žalobcovi s pohľadávkami žalobcu voči nemu). Aj keby tomu tak bolo, tak tento započítací prejav sa nemohol týkať pohľadávky žalobcu uplatnenej v tomto konaní. Predovšetkým v tomto konaní žalovaná

pohľadávka vznikla až v rokoch 2014 - 2016 a teda je zrejme, že uvedený započítací prejav (z roku 2012) nesmeroval k započítaniu žalovanej pohľadávky (nanajvýš ňou žalovaný započítaval len pohľadávky v tom čase existujúce a splatné). Žalovaná pohľadávka v tom čase (v roku 2012) ešte ani neexistovala (a teda nemohla byť ani splatnou), a preto sa jej započítací prejav týkať nemohol. Navyše nebolo sporným, že žalovaný mal voči žalobcovi pohľadávku titulom náhrady škody (priznanú súdom vo výške 90.000,- Eur), avšak táto mu bola žalobcom riadne uhradená (v celom rozsahu) a teda ani voči tejto pohľadávke nemohlo byť vykonané započítanie, nakoľko jej splnením zanikla (nemožno započítať zaniknutú pohľadávku).

48. V ďalšom žalovaný v odvolaní poukazoval na to, že „informoval súd o porušení svojich základných práv a základných práv svojej firmy WIBAX, s. r. o. konajúcimi súdmi, ktoré mu bránia disponovať svojím majetkom a tiež o prebiehajúcej exekúcii 332EX 58/19, na základe ktorej má zablokovaný účet a nedisponuje finančnými prostriedkami, aby sa mohol nechať v konaní zastupovať právnym zástupcom. Žalovanému bola v konaní prakticky odňatá možnosť nechať sa zastupovať kvalifikovaným právnym zástupcom, lebo mal v priebehu konania zablokovaný účet a nedokázal si, napriek snahe, zaobstarať advokáta pro bono, alebo na podielovú odmenu. Žalovaný nemá ani nárok na bezplatnú právnu pomoc, lebo napriek dvadsať rokov trvajúcim atakom zo strany žalobcu na svoj majetok a podnikanie, ešte stále vlastní majetok, ktorý ho, ale na druhej strane zbavuje práva na bezplatnú právnu pomoc zo strany štátu a štát mu pomoc nielenže neposkytol, ale znásobil konanie žalobcu nekonaním pri jeho nerešpektovaní právoplatných rozhodnutí a zlým úradným postupom v ostatných konaniach“. Odvolací súd považoval túto odvolaciu argumentáciu žalovaného za irelevantnú, nakoľko ak žalovanému nebola na to príslušným subjektom (Centrom právnej pomoci) priznaná bezplatná právna pomoc (nakoľko nespĺňal podmienky), bolo na ňom, aby si zvolil právneho zástupcu sám. Podstatné bolo len to, aby bol žalovaný o práve na poskytnutie bezplatnej právnej pomoci súdom poučený (§ 160 ods. 2 CSP). V danom prípade si súd túto povinnosť riadne splnil (napr. zaslaním poučenia - č. I. 78). Navyše informácie o údajnom porušení základných práv firmy žalovaného WIBAX, s. r. o. konajúcimi súdmi, ako aj bránenie disponovať majetkom žalovaného a informácie o prebiehajúcej exekúcii 332EX 58/19, na základe ktorej má žalovaný zablokovaný účet a nedisponuje finančnými prostriedkami, boli v tomto smere irelevantnými, nakoľko tieto nemali žiaden vecný súvis s meritom veci. Napokon žalovaný si (hoci až v odvolacom konaní) na svoje zastupovanie zvolil právneho zástupcu (Advokátska kancelária Prachová & Partners, s. r. o.).

49. Pokiaľ ide o žalovaným poukazovanú súvislosť s inými konaniami, v danom prípade išlo o samostatné súdne konania vecne nesúvisiace s týmto konaním, navyše išlo o konania, v ktorých žalobca ani nevystupuje. Ak má žalovaný za to, že v iných konaniach postupovali súdy nesprávne (žalovaný napr. tvrdí, že sa opakovane nevie dopracovať k svojmu legálnemu majetku pre opakovaný zlý úradný postup súdov), bol oprávnený sa brániť podaním riadnych príp. mimoriadnych opravných prostriedkov v daných konaniach (ak má za to, že súdy sa dopustili nesprávneho úradného konania alebo nezákonných rozhodnutí, má právo si uplatňovať náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov). Žalovaný rovnako tvrdí, že procesným konaním súdu mu boli značne obmedzené možnosti jeho obrany, čo sa prejavilo aj značnej miere na jeho návrhoch (ak by nebol znevýhodnený oproti žalobcovi určite by urobil, navrhol a vykonal to, čo mu súd v rozsudku vyčíta, že neurobil, nevykonal, alebo nenavrhol). Z tohto tvrdenia žalovaného však nebolo odvolaciemu súdu zrejme, akým konkrétnym postupom súdu prvej inštancie mal byť žalovaný značne obmedzovaný v jeho procesnej obrane. Z obsahu spisu odvolací súd nezistil žiadne takéto porušenie práv žalovaného zo strany súdu prvej inštancie. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Z hľadiska dôvodnosti odvolania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP nie je významný subjektívny názor odvolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Odvolací súd preto skúmal opodstatnenosť tejto argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti (v obmedzovaní mu v možnosti uplatňovať procesnú obranu), pričom takúto vadu v procesnom postupe súdu prvej inštancie nezistil. Ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b/ CSP teda zakladá dôvodnosť odvolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu

spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). Odvolací súd v postupe súdu prvej inštancie takéto pochybenia nezistil, keď žalovaný bol súdom prvej inštancie riadne poučený o všetkých jeho procesných právach a povinnostiach (č. I. 78), vrátane podmienok uplatňovania prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ako aj poučenia o zákonnej a sudcovskej koncentrácii konania, vo veci prebehli riadne viaceré pojednávania, na ktorom bolo stranám umožnené predkladať dôkazy a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, a vyjadriť sa aj k právnemu posúdeniu veci. Tvrdeniu o obmedzovaní žalovaného v jeho procesnej obrane, potom nesvedčí ani samotný fakt, že žalovanému bolo riadne umožnené uplatňovať svoje práva aj vzájomným návrhom. Samotná skutočnosť, že súd potom v závere tento návrh vyhodnotil za nedôvodný, nepredstavuje porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces. Rovnako ním nie je to, že súd vo veci nevykonal všetky navrhované dôkazy, keď tieto nemali relevantný súvis s prejednanou vecou. Ako už bolo uvedené, súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v konaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie vo veci podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje súd prvej inštancie za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska uvedenia dôvodov svojho rozhodnutia. Rovnako žalovaný v podanom odvolaní neuviedol, v čom súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď iba vo všeobecnosti tvrdí, že „v napadnutom rozsudku došlo zo strany súdu k takému výkladu a aplikácii zákonného predpisu, ktorý sa odchyľil od znenia príslušných ustanovení spôsobom zásadne popierajúcim ich účel a význam“. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Žalovaný potom neuviedol, ktoré ustanovenia právnych predpisov súd pri právnom posúdení veci neaplikoval (hoci aplikovať mal), resp. ktoré z použitých predpisov aplikoval nesprávne (na vec sa nevzťahujúce), v čom súdom aplikované normy nesprávne interpretoval, príp. aké nesprávne právne závery súd prijal.

50. Možno potom zhrnúť, že súd prvej inštancie v danej veci nielenže dostatočne a správne zistil skutkový stav (a tento zistil v dostatočnom rozsahu pre svoje rozhodnutie), ale vec aj správne právne posúdil. V danej veci sa žalobca domáhal zaplataenia istiny vo výške 642,07 Eur s príslušenstvom z dôvodu dodávky vody žalovanému a následnému neuhradeniu vystavených faktúr zo strany žalovaného. Žalovaný (v priebehu konania) žalovanú istinu uhradil dňa 16.11.2016, čo viedlo žalobcu k späťvzatiu žaloby v časti uplatnenej istiny, a preto súd prvej inštancie (správne) konanie v tejto časti zastavil (pričom v tomto smere nebol potrebný súhlas žalovaného so späťvzatím, nakoľko k nemu došlo pred prvým pojednávaním). Predmetom sporu tak zostalo len žalované príslušenstvo, kde súd prvej inštancie správne zistil, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol uzavretím zmluvy o dodávke pitnej vody z verejného vodovodu, záväzkový vzťah, na základe ktorého vznikla žalovanému povinnosť platiť žalobcovi za dodanú pitnú vodu úhradu v zmysle vystavených faktúr. Žalovaný uvedenú povinnosť platiť za dodávku pitnej vody porušil a žalobcom vystavené faktúry neuhradil. Žalovaný až dňa 16.11.2016 (po podaní žaloby) uhradil žalovanú istinu (a teda ju neuhradil v lehote splatnosti), čím sa dostal s plnením peňažného dlhu do omeškania, z dôvodu ktorého bol žalobcovi povinný uhradiť aj zákonný úrok z omeškania vo výške podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., a to z každého žalobou uplatneného nároku podľa vystavených faktúr, dňom nasledujúcim po dni splatnosti jednotlivých faktúr do dňa 16.11.2016 (výrok II. napadnutého rozsudku). K obrane žalovaného ohľadne toho, že nemal exkluzívny prístup k svojej poštovej schránke (z dôvodu ktorého nepovažoval faktúry za doručené) súd uviedol, že túto skutočnosť nemožno pričítať na vrub žalobcovi, nakoľko je povinnosťou žalovaného zaistiť si prístup k poštovej schránke, príp. zaistiť si doručovanie poštových zásielok inou formou doručovania (doposielaním na inú adresu, zriadením si poštovej schránky na pošte, doručovaním poštových zásielok do miesta výkonu práce). Zároveň súd v tomto ohľade uviedol, že žalovaný si súdne zásielky riadne preberá na adrese G. X/A, G. ako i so súdom komunikuje práve z uvedenej adresy. Odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle uzavretej Zmluvy, adresou odberného miesta (a adresou na doručovanie písomností) bola uvedená G. X/A, G.. Všetky vystavené faktúry (ako aj upomienky) zneli

a boli adresované práve na túto adresu (odberné miesto), pričom v každej upomienke bol žalovaný zároveň riadne upozornený na možnosť prerušenia dodávky pitnej vody do odberného miesta v zmysle zákona č. 442/02 Z. z. (aj podľa bodu 9 Všeobecných podmienok o dodávke pitnej vody a odvádzania odpadových vôd, ďalej len „VOP“ - na č. I. 7, dodávateľ môže prerušiť alebo obmedziť dodávku vody aj v prípade nezaplatenia vodného alebo stočného po dobu dlhšiu ako 30 dní po dobe splatnosti) s tým, že s tým spojené náklady hradí odberateľ a zodpovednosť za prípadné škody s tým spojené, dodávateľ nenesie (bod 10 VOP). Je potrebné si potom uvedomiť, že faktúry (a upomienky) za dodávku vody sa nedoručujú doporučenou zásielkou (do vlastných rúk), ale bežnou zásielkou (vhodením do poštovej schránky), a teda za stav poštovej schránky je zodpovedný jej vlastník. Ak mal potom žalovaný obmedzený prístup k svojej poštovej schránke, mal o tom žalobcu upovedomiť (žalobcovi poštový doručovateľ neavizoval problémy s doručovaním listín žalovanému) a žiadať, aby mu faktúry zasielal na prípadnú inú adresu, ktorú označí. Nemohol z uvedeného dôvodu namietat, že mu faktúry neboli riadne doručené a za dodanú vodu dva roky neplatí. Nemožno opomenúť, že nešlo o jednu neuhradenú faktúru za vodné a stočné, ale išlo o fakturačné obdobie až dvoch rokov. Žalovaný potom nemôže tvrdiť, že mu žalobca faktúry nedoručoval (resp. že tento nepreukázal ich doručenie - ako už bolo uvedené faktúry boli žalovanému doručované bežnou zásielkou vhodením do poštovej schránky). Naopak je zarážajúce, ak niekto odoberá vodu viac ako 2 roky a neplatí za tento odber dodávateľovi žiadnu odplatu, že sa nezaujíma, komu a či má za takýto odber vody platiť (príp. sa sám zaujímať, prečo mu dodávateľ za odber vody nefaktúruje žiadnu sumu). Preto i odvolací súd považoval obranu žalovaného v tomto smere (že žalobca nepreukázal doručenie faktúr) za nedôvodnú. Súd prvej inštancie teda správne rozhodol, keď žalovaného napadnutým rozsudkom (výrok II.) zaviazal na zaplatenie príslušenstva.

51. Pokiaľ išlo o vzájomný návrh žalovaného, ktorým sa domáhal voči žalobcovi zaplatenia sumy 45.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy a sumy 453,02 Eur titulom majetkovej ujmy, predstavujúcej: a/ náhradu straty času za dni 15.11.2016 a 16.11.2016 vo výške 126,75 Eur (keď dňa 15.11.2016 žalovaný podal trestné oznámenie na žalobcu a jeho zamestnancov a zabezpečoval si vodu pre chod domácnosti, a keď dňa 16.11.2016 navštívil stredisko žalobcu za účelom spísania reklamácie a úhrady dlžnej sumy), b/ náhradu za cestovné za tieto dni vo výške 22,225 Eur, a c/ neoprávnené obohatenie na strane žalobcu vo výške 306,04 Eur, pozostávajúce zo súm za vystavenie upomienky 25 x 5 Eur = 125 Eur a zo sumy 182,16 Eur ako sumy za prerušenie a obnovenie dodávky vody, tieto nároky súd prvej inštancie rovnako správne, ako nedôvodné, zamietol. Súd prvej inštancie správne pritom konštatoval, že žalovaný (pokiaľ išlo o uplatnenú škodu a bezdôvodné obohatenie) v celkovej výške 453,02 Eur predovšetkým v konaní nepreukázal porušenie právnej povinnosti žalobcom, vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi konaním žalobcu alebo opomenutím jeho konania (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Žalovaný v tomto smere ani len neoznačil, akú právnu povinnosť mal žalobca porušiť, keď práve naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že to bol žalovaný, ktorý dva roky za dodanú vodu neplatil, dôsledkom čoho bolo prerušenie dodávky vody do jeho odberného miesta (t. j. žalobca len využil právo dodávku vody do odberného miesta žalovaného prerušiť podľa § 32 ods. 1 písm. m/ zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách - skutočnosť, že žalovanému bola voda do odberného miesta dodávaná a že za ňu neplatil spornou nebola). Správne potom súd uviedol, že ak by si žalovaný plnil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy a zákona riadne a včas, žalobca by nerealizoval prerušenie dodávky pitnej vody do odberného miesta, či spoplatnenie zaslania upomienok podľa čl. XII ods. 1 písm. a/ VOP účinných od 1.7.2014 (a následne by sa žalovaný „nemusel“ ani dostaviť do sídla žalobcu a nevznikli by mu náklady na opätovné zapojenie prívodu vody). Ako už bolo uvedené, žalovaný bol o práve žalobcu obmedziť dodávku vody pre neplatenie faktúr v každej upomienke upozornený. Žalobca bol v zmysle zákona a zmluvných dojednaní potom oprávnený vystaviť žalovanému faktúry za dodávku pitnej vody (bod 3 VPP), upomienky za neuhradenie faktúr v dobe ich splatnosti, ako aj žiadať od žalovaného nielen úhradu nákladov spojených s odpojením a opätovným pripojením odberného miesta na verejný vodovod (bod 9 VPP) z dôvodu ním porušenej povinnosti platiť za dodanú vodu, ale aj zmluvnú pokutu vo výške 5 eur, ak žalovaný v lehote splatnosti neuhradil akúkoľvek faktúru vystavenú v zmysle Zmluvy alebo VOP, a bola mu zo strany žalobcu doručená druhá upomienka na uhradenie splatnej faktúry (bod XII ods. 1 písm. a/ VOP účinné od 1.7.2014). Nakoľko k odpojeniu odberného miesta od dodávky pitnej vody došlo výlučne z dôvodov na strane žalovaného (pre neplatenie faktúr), žalobca nezodpovedá za ujmu týmto postupom údajne spôsobnú žalovanému (bod 10 VPP). V danom prípade teda k porušeniu povinnosti nedošlo na strane žalobcu, ale na strane žalovaného. Skutočnosť, že žalovaný sa musel dostaviť do sídla žalobcu (za účelom požiadavky opätovného pripojenia na vodovod), čím mu vznikli určité náklady, bola dôsledkom porušenia povinností žalovaným, nie žalobcom. Z týchto dôvodov žalovaným uplatnený

nárok na náhradu škody a bezdôvodného obohatenia nebol dôvodným, nakoľko k nej nedošlo v dôsledku porušenia povinností žalobcom, ale v dôsledku porušenia povinností žalovaným platiť za dodanú vodu (pričom pokiaľ išlo o údajné bezdôvodné obohatenie na strane žalobcu, toto bezdôvodným byť nemohlo, nakoľko právo žalobcu takto postupovať mu vyplývalo z čl. XII bod 1 písm. a/ VOP účinných od 1.7.2014 a teda išlo o postup založený na riadnom právnom základe).

52. Správne súd prvej inštancie zamietol aj nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, keď samotné tvrdenie žalovaného, že so žalobcom vedie dlhoročné spory, čím malo dôjsť k zníženiu jeho životnej úrovne, zníženiu spoločenského postavenia, straty dôvery v tento štát, straty možnosť finančne podporovať svoje deti (ktoré odišli do zahraničia, aby nezaťažovali rodičov), či straty veľkej časti svojho majetku, nenapĺňalo oprávnený nárok žalovaného na priznanie nemajetkovej ujmy. Toto tvrdenie bolo založené na ničím nepodloženom predpoklade, a nebolo preukázané (dôkazná povinnosť tu zaťažovala žalovaného). Žalovaný nepreukázal (aspoň označením dôkazov), že by sa konaním žalobcu citeľným spôsobom zasiahlo do jeho spoločenského postavenia alebo sa negatívnym spôsobom premietlo do jeho profesionálneho či rodinného života. Navyše ako už bolo uvedené vyššie, žalobca (pri prerušení dodávky vody) postupoval v súlade s právom, čo vylučuje protiprávnosť jeho konania, a tým aj prípadnú neoprávnenosť zásahu do osobnostných práv žalovaného (ako základnú podmienku pre priznanie takéhoto nároku).

Vedenie sporov so žalobcom (v minulosti) takisto nie je samo o sebe (bez ďalšieho) dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch (navyše išlo o spory, ktoré viedol (vyvolal) voči žalobcovi samotný žalovaný (ktorý tu vystupoval v pozícii žalobcu) a teda išlo o ním vyvolané spory). Samotné začatie súdneho sporu (podanie žaloby), príp. obrana proti takto uplatňovanému nároku (obhajoba), nemôže byť bez ďalšieho označovaná ako protiprávne konanie (neoprávnený zásah), ale je výkonom ústavného práva každého na prístup k súdu (čl. 46 ods. 1 ústavy). Navyše tu išlo o spory, kde sa žalovaný domáhal náhrady škody (vecne nesúvisiacej s týmto sporom), ktorá mu bola súdmi (čiastočne) priznaná a táto mu bola žalobcom aj následne uhradená. Ak ho vedenie týchto sporov potom „finančne zaťažilo“, bol oprávnený si v týchto konaniach uplatňovať svoje nároky v rámci trov konania. V tých konaniach, kde ako strana sporu vystupoval odlišný subjekt od žalobcu, nebola potom daná pasívna vecná legitímácia (žalobcu), a teda z dôvodu vedenia týchto sporov nemal žalovaný právo domáhať sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalobcovi. Žalovaný tiež uvádzal, že „bolo povinnosťou štátu a súdov, aby zabezpečili ochranu jeho práv, právnu istotu a svoje zlyhanie nesmú štátne orgány zneužívať na škodu žalovaného, ak tak činia sú to neklamné znaky neprávneho štátu“. Ak mal potom žalovaný za to, že súdy príp. iné štátne orgány pri ochrane jeho práv (v sporoch, ktoré viedol so žalobcom) „zlyhali“, mal právo domáhať sa náhrady škody (vrátane nemajetkovej ujmy) proti štátu podľa príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v tomto smere rovnako absentovala pasívna vecná legitímácia žalobcu).

53. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

54. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, úspešnému v odvolacom konaní, priznal ich náhradu v rozsahu 100 %.

55. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ODS. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).